

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 232

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 54

6 sierpnia 2011

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2011/C 232/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 226 z 30.7.2011.....	1
 Sąd		
2011/C 232/02	Izba do spraw odwołań	2
2011/C 232/03	Kryteria przedzielania spraw do izb	2
2011/C 232/04	Wyznaczenie sędziego zastępującego prezesa przy rozpatrywaniu wniosków o zastosowanie środków tymczasowych	3

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2011/C 232/05	Sprawa C-484/07: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank 's-Gravenhage — Niderlandy) — Fatma Pehlivan przeciwko Staatssecretaris van Justitie (Układ stowarzyszeniowy EWG — Turcja — Łączenie rodzin — Artykuł 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia — Dziecko pracownika tureckiego, które zamieszkiwało z nim przez ponad trzy lata, ale które wstąpiło w związek małżeński przed upływem trzyletniego terminu przewidzianego w tym przepisie — Prawo krajowe kwestionujące z tego względu pozwolenie na pobyt zainteresowanej)	4
2011/C 232/06	Sprawa C-196/09: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Radę ds. Zażaleń szkół europejskich) — Paul Miles i in. przeciwko szkołom europejskim (Odesłanie prejudycjalne — Pojęcie „sądu jednego z państw członkowskich” w rozumieniu art. 267 TFUE — Rada ds. Zażaleń szkół europejskich — System wynagradzania nauczycieli oddelegowanych do szkół europejskich — Niedostosowanie wynagrodzeń po deprecjacji funta szterlinga — Zgodność z artykułami 18 TFUE i 45 TFUE)	4
2011/C 232/07	Sprawa C-346/09: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof te 's-Gravenhage — Niderlandy) — Staat der Nederlanden przeciwko Denkvit Nederland BV i in. (Rolnictwo — Wymogi dotyczące zdrowia zwierząt — Dyrektywa 90/425/EWG — Tymczasowe przepisy krajowe mające na celu zwalczanie rozprzestrzeniania się gąbczastej encefalopatii bydła poprzez wprowadzenie zakazu produkcji i obrotu przetworzonym białkiem zwierzęcym w celu żywienia zwierząt gospodarskich — Stosowanie tych przepisów przed wejściem w życie decyzji 2000/766/WE przewidującej taki zakaz — Stosowanie tych przepisów do dwóch produktów, które mogły zostać wyłączone z zakresu obowiązywania zakazu przewidzianego w tej decyzji — Zgodność z dyrektywą 90/425/EWG oraz decyzjami 94/381/WE i 2000/766/WE)	5
2011/C 232/08	Sprawa C-360/09: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Bonn — Niemcy) — Pfeleiderer AG przeciwko Bundeskartellamt (Konkurencja — Postępowanie administracyjne — Dokumenty i informacje przekazane w ramach krajowego programu współpracy — Możliwość wystąpienia szkodliwych następstw udzielenia osobom trzecim dostępu do takich dokumentów dla skuteczności i dobrego funkcjonowania współpracy między organami tworzącymi Europejską Sieć Konkurencji)	5
2011/C 232/09	Sprawa C-399/09: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud — Republika Czeska) — Marie Landtová przeciwko Česká správa sociálního zabezpečení (Swobodny przepływ pracowników — Zabezpieczenie społeczne — Konwencja o zabezpieczeniu społecznym zawarta pomiędzy dwoma państwami członkowskimi przed przystąpieniem do Unii Europejskiej — Państwo członkowskie uprawnione do oceny ukończonych okresów ubezpieczenia — Emerytura — Dodatkowe świadczenie przyznawane jedynie osobom będącym obywatelami danego państwa członkowskiego mającym w nim miejsce zamieszkania)	6

2011/C 232/10	Sprawa C-462/09: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — Stichting de Thuisloop tegen Opus Supplies Deutschland GmbH, Mijndert van der Lee, Hananja van der Lee (Zbliżanie ustawodawstw — Prawo autorskie i prawa pokrewne — Dyrektywa 2001/29/WE — Prawo do zwielokrotniania — Wyjątki i ograniczenia — Wyjątek dotyczący kopii na użytek prywatny — Artykuł 5 ust. 2 lit. b) i art. 5 ust. 5 — Godziwa rekompensata — Dłużnik z tytułu opłaty licencyjnej przeznaczonej na finansowanie tej rekompensaty — Sprzedaż wysyłkowa pomiędzy dwoma podmiotami mającymi siedzibę w różnych państwach członkowskich) 7	7
2011/C 232/11	Sprawa C-536/09: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 16 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upravno sodišče Republike Slovenije) — Marija Omejc przeciwko Republice Słowenii (Wspólna polityka rolna — Systemy pomocy wspólnotowej — Zintegrowany system zarządzania i kontroli — Rozporządzenie (WE) nr 796/2004 — Uniemożliwianie przeprowadzenia kontroli na miejscu — Pojęcie — Rolnik niezamieszkujący w gospodarstwie — Przedstawiciel rolnika — Pojęcie) 7	7
2011/C 232/12	Sprawa C-10/10: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 czerwca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swobodny przepływ kapitału — Możliwość odliczenia darowizn na rzecz instytucji o zadaniach badawczych i edukacyjnych — Ograniczenie możliwości odliczenia do darowizn na rzecz instytucji mających siedzibę na terytorium kraju) 8	8
2011/C 232/13	Sprawa C-152/10: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 16 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret — Dania) — Unomedical A/S przeciwko Skatteministeriet (Wspólna Taryfa Celną — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura scalona — Plastikowe worki drenażowe do dializy przeznaczone wyłącznie do dializatorów (sztuczne nerki) — Plastikowe worki drenażowe na mocz przeznaczone wyłącznie do cewników — Pozycje 9018 i 3926 — Pojęcia „części” i „akcesoria” — Pozostałe artykuły z tworzyw sztucznych) 8	8
2011/C 232/14	Sprawa C-212/10: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach — Rzeczpospolita Polska) — Logstor ROR Polska sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Katowicach (Podatki — Podatek kapitałowy — Dyrektywa 69/335/EWG — Podatki pośrednie od gromadzenia kapitału — Opodatkowanie pożyczki zaciągniętej przez spółkę kapitałową u podmiotu uprawnionego do udziału w zyskach tej spółki — Prawo państwa członkowskiego do przywrócenia podatku, który nie obowiązywał już w chwili przystąpienia tego państwa do Unii Europejskiej) 9	9
2011/C 232/15	Sprawa C-317/10 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 czerwca 2011 r. — Union Investment Privatfonds GmbH przeciwko UniCredito Italiano SpA, Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Słowne znaki towarowe UNIWEB i UniCredit Wealth Management — Sprzeciw właściciela słownych krajowych znaków towarowych UNIFONDS i UNIRAK oraz graficznego krajowego znaku towarowego UNIZINS — Ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Prawdopodobieństwo skojarzenia — Seria lub rodzina znaków towarowych) 9	9
2011/C 232/16	Sprawa C-32/10: Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 11 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven kasatsionen sad — Bułgaria) — Toni Georgiew Semerdziew przeciwko ET Del-Pi-Krasimira Manczewa (Artykuł 92 § 1 regulaminu postępowania — Dyrektywa 90/314/EWG — Zorganizowane podróże, wakacje i wycieczki — Okoliczności faktyczne, które miały miejsce przed przystąpieniem Republiki Bułgarii do Unii Europejskiej — Oczywisty brak właściwości Trybunału do udzielenia odpowiedzi na pytania prejudycjalne) 10	10

2011/C 232/17	Sprawy połączone C-267/10 i C-268/10: Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 23 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Namur — Belgia) — André Rossius (C-267/10), Marc Collard (C-268/10) przeciwko państwu belgijskiemu — SPF Finances (Artykuł 6 ust. 1 TUE — Artykuł 35 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej — Posiadanie i sprzedaż przetworzonego tytoniu do palenia — Krajowe przepisy dopuszczające nakładanie na wyroby tytoniowe podatku akcyzowego — Oczywisty brak właściwości Trybunału)	10
2011/C 232/18	Sprawa C-460/10 P: Postanowienie Trybunału z dnia 14 kwietnia 2011 r. — Luigi Marcuccio przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej (Odwołanie — Odpowiedzialność pozaukładowa — Reprezentacja skarżącego — Adwokat bez pełnomocnictwa — Doręczenie odwołania — Wniosek o odszkodowanie — Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej — Odrzucenie — Skarga o stwierdzenie nieważności — Rzeczomo poniesiona szkoda — Skarga o odszkodowanie — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne a w części oczywiście bezzasadne)	11
2011/C 232/19	Sprawa C-613/10: Postanowienie Trybunału z dnia 15 kwietnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Parma — Włochy) — Danilo Debiasi przeciwko Agenzia delle Entrate, Ufficio di Parma (Odesłanie prejudycjalne — Oczywista niedopuszczalność)	11
2011/C 232/20	Sprawa C-180/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság (Węgry) w dniu 18 kwietnia 2011 r. — Bericap Záródástechnikai Bt. przeciwko Plastinnova 2000	11
2011/C 232/21	Sprawa C-204/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-385/07 Fédération Internationale de Football Association (FIFA) przeciwko Komisji, wniesione w dniu 27 kwietnia 2011 r. przez Fédération Internationale de Football Association (FIFA)	12
2011/C 232/22	Sprawa C-205/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-68/08 Fédération Internationale de Football Association (FIFA) przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 kwietnia 2011 r. przez Fédération Internationale de Football Association (FIFA)	13
2011/C 232/23	Sprawa C-218/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Ítéltábla (Węgry) w dniu 11 maja 2011 r. — Észak-dunántúli Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság, Hochtief Construction AG Magyarország Fióktelepe przeciwko Közbizottság Tanácsa Közbizottság Döntőbizottság	14
2011/C 232/24	Sprawa C-219/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 11 maja 2011 r. — BrainProducts GmbH przeciwko Bio Semi V.O.F. i in.	15
2011/C 232/25	Sprawa C-221/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg (Niemcy) w dniu 11 maja 2011 r. — Leyla Ecem Demirkan przeciwko Republice Federalnej Niemiec	15
2011/C 232/26	Sprawa C-234/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen съд — Warna (Bułgaria) w dniu 16 maja 2011 r. — TEC Haskovo AD przeciwko Direktor na Direkcija „Обжалване и управление на изпълнението” — Warna, pri Centralno управление na Nacionalna agencija za prihodite (dyrektorowi dyrekcji ds. odwołań i zarządzania egzekucją w Warnie przy centralnym zarządzie Narodowej Agencji Skarbowej)	15

2011/C 232/27	Sprawa C-241/11: Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Czeskiej	16
2011/C 232/28	Sprawa C-249/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen Sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 19 maja 2011 r. — Hristo Byankov przeciwko Glaven sekretar na Ministerstvo na vatreshnite raboti	17
2011/C 232/29	Sprawa C-254/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Legfelsőbb Bíróság (Węgry) w dniu 25 maja 2011 r. — Oskar Shomodi przeciwko Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőrkapitányság Záhony Határrendészeti Kirendeltsége	17
2011/C 232/30	Sprawa C-262/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 26 maja 2011 r. — Kremikovtsi AD przeciwko Ministar na ikonomikata, energetikata i turizma i zamestnik-ministar na ikonomikata, energetikata i turizma	18
2011/C 232/31	Sprawa C-269/11: Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Czeskiej	19
2011/C 232/32	Sprawa C-271/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias (rada państwa, Grecja) w dniu 31 maja 2011 r. — Techniko Epimelitirio Ellados (TEE) i in. przeciwko Ypourgoi Esoterikon, Dimosias Dioikisis kai Apokentrosis; Metaforon kai Epikoinonion; Oikonomias kai Oikonomikon	19
2011/C 232/33	Sprawa C-293/11: Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej	21
2011/C 232/34	Sprawa C-295/11: Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2011 r. — Republika Włoska przeciwko Radzie Unii Europejskiej	21
2011/C 232/35	Sprawa C-298/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Varna (Bułgaria) w dniu 14 czerwca 2011 r. — Dobrudzhanska petrolna kompania AD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto”, grad Varna, pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite (Dyrektor wydziału „zażalenia i administracja wykonawcza” w Varnie przy administracji centralnej krajowej agencji skarbowej)	22
2011/C 232/36	Sprawa C-547/09: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 20 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Innsbruck — Austria) — Pensionsversicherungsanstalt przeciwko Andrei Schwab	23
2011/C 232/37	Sprawa C-341/10: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 17 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	23
2011/C 232/38	Sprawa C-437/10: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 20 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial de Vieira do Minho — Portugalia) — Manuel Afonso Esteves przeciwko Axa — Seguros de Portugal SA	23
2011/C 232/39	Sprawy połączone C-622/10 i C-623/10: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 7 czerwca 2011 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez tribunal de première instance de Namur — Belgia) — Rémi Paquot (C-622/10), Adrien Daxhelet (C-623/10) przeciwko État belge — SPF Finances	23

2011/C 232/40	Sprawa C-110/11: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 17 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — Minister van Financiën przeciwko G. in 't Veld	23
---------------	--	----

Sąd

2011/C 232/41	Sprawa T-471/09: Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2011 r. — Oetker Nahrungsmittel przeciwko OHIM — Bonfai (Buonfatti) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Buonfatti — Wcześniejszy słowny znak towarowy Beneluksu Bonfai — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	24
2011/C 232/42	Sprawa T-475/09: Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2011 r. — ATB Norte przeciwko OHIM — Bricocenter Italia (BRICO CENTER) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego BRICO CENTER — Wcześniejsze graficzne wspólnotowe znaki towarowe ATB CENTROS DE BRICOLAGE Brico Centro i CENTROS DE BRICOLAGE BricoCentro — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	24
2011/C 232/43	Sprawa T-476/09: Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2011 r. — ATB Norte przeciwko OHIM — Bricocenter Italia (BRICO CENTER) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego BRICO CENTER — Wcześniejsze graficzne wspólnotowe znaki towarowe ATB CENTROS DE BRICOLAGE Brico Centro i CENTROS DE BRICOLAGE BricoCentro — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	25
2011/C 232/44	Sprawa T-477/09: Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2011 r. — ATB Norte przeciwko OHIM — Bricocenter Italia (BRICO CENTER) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego BRICO CENTER — Wcześniejsze graficzne wspólnotowe znaki towarowe ATB CENTROS DE BRICOLAGE Brico Centro i CENTROS DE BRICOLAGE BricoCentro — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	25
2011/C 232/45	Sprawa T-478/09: Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2011 r. — ATB Norte przeciwko OHIM — Bricocenter Italia (BRICO CENTER) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego BRICO CENTER — Wcześniejsze graficzne wspólnotowe znaki towarowe ATB CENTROS DE BRICOLAGE Brico Centro i CENTROS DE BRICOLAGE BricoCentro — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	26
2011/C 232/46	Sprawa T-479/09: Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2011 r. — ATB Norte przeciwko OHIM — Bricocenter Italia (BRICO CENTER Garden) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego BRICO CENTER Garden — Wcześniejsze graficzne wspólnotowe znaki towarowe ATB CENTROS DE BRICOLAGE Brico Centro i CENTROS DE BRICOLAGE BricoCentro — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	26

2011/C 232/47	Sprawa T-480/09: Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2011 r. — ATB Norte przeciwko OHIM — Bricocenter Italia (BRICOCENTER) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego BRICOCENTER — Wcześniejsze graficzne wspólnotowe znaki towarowe ATB CENTROS DE BRICOLAGE Brico Centro i CENTROS DE BRICOLAGE BricoCentro — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009).....	27
2011/C 232/48	Sprawa T-481/09: Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2011 r. — ATB Norte przeciwko OHIM — Bricocenter Italia (maxi BRICO CENTER) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego maxi BRICO CENTER — Wcześniejsze graficzne wspólnotowe znaki towarowe ATB CENTROS DE BRICOLAGE Brico Centro i CENTROS DE BRICOLAGE BricoCentro — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009).....	27
2011/C 232/49	Sprawa T-482/09: Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2011 r. — ATB Norte przeciwko OHIM — Bricocenter Italia (BRICO CENTER Città) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego BRICO CENTER Città — Wcześniejsze graficzne wspólnotowe znaki towarowe ATB CENTROS DE BRICOLAGE Brico Centro i CENTROS DE BRICOLAGE BricoCentro — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009).....	28
2011/C 232/50	Sprawa T-483/09: Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2011 r. — ATB Norte przeciwko OHIM — Bricocenter Italia (Affiliato BRICO CENTER) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Affiliato BRICO CENTER — Wcześniejsze graficzne wspólnotowe znaki towarowe ATB CENTROS DE BRICOLAGE Brico Centro i CENTROS DE BRICOLAGE BricoCentro — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009).....	28
2011/C 232/51	Sprawa T-487/09: Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2011 r. — ReValue Immobilienberatung przeciwko OHIM (ReValue) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego ReValue — Częściowa odmowa rejestracji — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009)	29
2011/C 232/52	Sprawa T-207/07 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 10 czerwca 2011 r. — Eurallumina przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)	29
2011/C 232/53	Sprawa T-259/10: Postanowienie Sądu z dnia 15 czerwca 2011 r. — Ax przeciwko Radzie (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc finansowa Unii dla państwa członkowskiego doświadczającego poważnych trudności gospodarczych lub finansowych — Rozporządzenie ustanawiające przesłanki i procedurę przyznawania pomocy finansowej Unii — Artykuł 263 akapit czwarty TFUE — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)	29
2011/C 232/54	Sprawa T-199/11 P: Odwołanie wniesione w dniu 30 marca 2011 r. przez Guido Stracka od wyroku wydanego w dniu 20 stycznia 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-132/07 Strack przeciwko Komisji	30

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2011/C 232/55	Sprawa T-251/11: Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2011 r. — Republika Austrii przeciwko Komisji	30
2011/C 232/56	Sprawa T-268/11 P: Odwołanie wniesione w dniu 26 maja 2011 r. przez Komisję Europejską od wyroku wydanego w dniu 15 marca 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-120/07 Strack przeciwko Komisji	31
2011/C 232/57	Sprawa T-274/11 P: Odwołanie wniesione w dniu 25 maja 2011 r. przez VE(*) od wyroku wydanego w dniu 15 marca 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-28/10 VE(*) przeciwko Komisji	32
2011/C 232/58	Sprawa T-275/11: Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2011 r. — TF1 przeciwko Komisji	32
2011/C 232/59	Sprawa T-276/11: Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2011 r. — Carlotti przeciwko Parlamentowi	33
2011/C 232/60	Sprawa T-279/11: Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2011 r. — T&L Sugars i Sidul Açúcares przeciwko Komisji	33
2011/C 232/61	Sprawa T-284/11: Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2011 r. — Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones przeciwko OHIM — MIP Metro (METROINVEST)	35
2011/C 232/62	Sprawa T-286/11 P: Odwołanie wniesione w dniu 6 czerwca 2011 r. przez Luigiego Marcuccio od postanowienia wydanego w dniu 16 marca 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-21/10 Marcuccio przeciwko Komisji	35
2011/C 232/63	Sprawa T-291/11: Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2011 r. — Portovesme przeciwko Komisji	36
2011/C 232/64	Sprawa T-299/11: Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2011 r. — European Dynamics Luxembourg i in. przeciwko OHIM	37
2011/C 232/65	Sprawa T-305/11: Skarga wniesiona w dniu 8 czerwca 2011 r. — Italmobiliare SpA przeciwko Komisji	38

Sąd do spraw Służby Publicznej

2011/C 232/66	Sprawa F-50/09: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 12 maja 2011 r. — Missir Mamachi di Lusignano przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Skarga o odszkodowanie i zadośćuczynienie — Zasada zgodności pomiędzy wnioskiem, zażaleniem i skargą w sprawach odszkodowawczych — Postępowanie kontradyktoryjne — Wykorzystanie przed sądem poufnego dokumentu oznaczonego klauzulą „Zastrzeżone UE” — odpowiedzialność pozaumowna instytucji — Odpowiedzialność za niezgodne prawem działanie — Związek przyczynowy — Wielość przyczyn powstania szkody — Spowodowanie przez osobę trzecią — Odpowiedzialność niezależna od winy — Obowiązek wspomaganie — Ciężący na instytucji obowiązek zapewnienia ochrony personelowi — Zabójstwo urzędnika i jego małżonki przez osobę trzecią — Utrata szansy na przeżycie)	39
---------------	---	----

2011/C 232/67	Sprawa F-84/09: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 7 czerwca 2011 r. — Larue i Seigneur przeciwko EBC (Służba publiczna — Personel EBC — Wynagrodzenie — Ogólna walo- ryzacja wynagrodzeń — Naruszenie sposobu obliczania) 39	39
2011/C 232/68	Sprawa F-22/10: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 25 maja 2011 r. — Bombín Bombín przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Urlop z przyczyn osobistych — Urlop roczny — Przeniesienie urlopu na następny rok — Urzędnik, który zakończył swoją służbę — Ekwiwalent pieniężny) 39	39
2011/C 232/69	Sprawa F-49/10: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 28 czerwca 2011 r. — De Nicola przeciwko Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu (Służba publiczna — Personel Euro- pejskiego Banku Inwestycyjnego — Ubezpieczenie zdrowotne — Odmowa pokrycia kosztów medycznych — Wniosek o wyznaczenie niezależnego lekarza — Rozsądny termin) 40	40
2011/C 232/70	Sprawa F-55/10: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 28 czerwca 2011 r. — AS przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Ogłoszenie o naborze na stanowisko — Odrzucenie kandydatury — Interes prawny — Brak możliwości oddzielenia decyzji o odrzuceniu kandydatury od decyzji w sprawie mianowania — Brak — Rozróżnienie między urzędnikami nale- żącymi do tej samej grupy funkcyjnej posiadającymi tę samą grupę zaszeregowania o różnych prze- biegach kariery zawodowej — Zgodność pomiędzy grupą zaszeregowania a stanowiskiem)..... 40	40
2011/C 232/71	Sprawa F-64/10: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 7 czerwca 2011 r. — Mantzouratos przeciwko Parlamentowi (Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za 2009 r. — Decyzja o nieawansowaniu — Dopuszczalność zarzutu niezgodności z prawem — Porównanie osiągnięć — Oczywisty błąd w ocenie) 40	40
2011/C 232/72	Sprawa F-66/10: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 12 maja 2011 r. — AQ przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Sprawozdanie z oceny — Postępowanie w sprawie oceny za 2009 r. — Niższa grupa zaszeregowania oceniającego niż podlegającego ocenie — Ocena wyników w pracy za część właściwego okresu — Brak wyznaczenia celów dla ocenianego urzędnika) 41	41
2011/C 232/73	Sprawa F-128/10: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 28 czerwca 2011 r. — Mora Carrasco i in. przeciwko Parlamentowi (Służba publiczna — Urzędnicy — Przeniesienie do innej instytucji w trakcie roku, za który w postępowaniu w sprawie awansu urzędnik otrzymałby awans w swojej pierwotnej instytucji — Instytucja właściwa do wydania decyzji o awansowaniu przenie- sionego urzędnika) 41	41
2011/C 232/74	Sprawa F-74/07 RENV: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 25 maja 2011 r. — Meierhofer przeciwko Komisji (Służba publiczna — Nabór — Konkurs otwarty — Niezdanie przez kandydata egzaminu ustnego — Obowiązek uzasadnienia — Zasady rządzące pracami komisji konkursowej) 41	41
2011/C 232/75	Sprawa F-33/10: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 22 czerwca 2011 r. — Lebedef przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Postępowanie w sprawie oceny za 2005 r. — Sprawozdanie z oceny — Ogólne przepisy wykonawcze dla art. 43 regulaminu pracowniczego — Sprawozdanie sporządzone w następstwie wyroku wydanego w sprawie F-36/07 — Oczywista niedopuszczalność) 42	42

2011/C 232/76	Sprawa F-88/10: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 30 czerwca 2011 r. — Van Asbroeck przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Decyzja o tymczasowym zaszeregowaniu do grupy — Wniosek o ponowne zbadanie — Nowa ważna okoliczność faktyczna — Brak — Skarga oczywiście niedopuszczalna) 42
2011/C 232/77	Sprawa F-125/10: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 29 czerwca 2011 r. — Schuerewegen przeciwko Parlamentowi (Służba publiczna — Urzędnicy — Środek usunięcia z miejsca pracy — Pozbawienie karty dostępu do miejsca pracy — Pozbawienie prawa dostępu do systemu informatycznego — Uprzednie zażalenie — Przesłanie drogą elektroniczną — Faktyczne powzięcie wiedzy przez administrację — Przekroczenie terminu — Oczywista niedopuszczalność) 42
2011/C 232/78	Sprawa F-90/10: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 20 maja 2011 r. — Florentiny przeciwko Parlamentowi 43
2011/C 232/79	Sprawa F-93/10: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 25 maja 2011 r. — AL przeciwko Parlamentowi 43
2011/C 232/80	Sprawa F-120/10: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 27 kwietnia 2011 r. — AR przeciwko Komisji 43

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2011/C 232/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 226 z 30.7.2011.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 219 z 23.7.2011.

Dz.U. C 211 z 16.7.2011.

Dz.U. C 204 z 9.7.2011.

Dz.U. C 194 z 2.7.2011.

Dz.U. C 186 z 25.6.2011.

Dz.U. C 179 z 18.6.2011.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

SĄD

Izba do spraw odwołań

(2011/C 232/02)

W dniu 6 lipca 2011 r. Sąd postanowił, że w skład izby do spraw odwołań, w okresie od dnia 1 września 2011 r. do dnia 31 sierpnia 2013 r. wchodzić będą: prezes Sądu oraz dwóch prezesów izb na zasadzie rotacji.

Sędziami zasiadającymi wraz z prezesem izby do spraw odwołań w celu utworzenia powiększonego składu pięciu sędziów będą trzej sędziowie zasiadający w składzie, przed którym rozpoczęło się rozpoznanie sprawy oraz dwóch prezesów izb na zasadzie rotacji.

Kryteria przedzielania spraw do izb

(2011/C 232/03)

W dniu 6 lipca 2011 r. Sąd ustanowił zgodnie z art. 12 regulaminu postępowania następujące kryteria przydzielania spraw do izb, na okres od dnia 1 września 2011 r. do dnia 31 sierpnia 2013 r.:

- 1) Odwołania od orzeczeń Sądu do spraw Służby Publicznej przydziela się z chwilą wniesienia skargi izbie do spraw odwołań, z zastrzeżeniem możliwości późniejszego zastosowania art. 14 i 51 regulaminu postępowania.
- 2) Sprawy inne niż te, o których mowa w ust. 1 przydziela się z chwilą wniesienia skargi do izb złożonych z trzech sędziów, z zastrzeżeniem możliwości późniejszego zastosowania art. 14 i 51 regulaminu postępowania.

Sprawy, o których mowa w niniejszym ustępie rozdziela się między izby według trzech odrębnych porządków, ustalanych zgodnie z kolejnością rejestracji spraw w sekretariacie:

- dla spraw dotyczących stosowania reguł konkurencji odnoszących się do przedsiębiorstw, przepisów dotyczących pomocy udzielanej przez państwa oraz przepisów dotyczących handlowych środków ochronnych;
- dla spraw z dziedziny prawa własności intelektualnej, o których mowa w art. 130 § 1 regulaminu postępowania;
- dla pozostałych spraw.

W ramach wspomnianych porządków izba złożona z czterech sędziów, rozpoznająca sprawy w składzie trzech sędziów, będzie uwzględniana po dwa razy przy co trzeciej turze.

Prezes Sądu może odstąpić od tych porządków w celu uwzględnienia powiązania niektórych spraw lub w celu zapewnienia zrównoważonego podziału pracy.

Wyznaczenie sędziego zastępującego prezesa przy rozpatrywaniu wniosków o zastosowanie środków tymczasowych

(2011/C 232/04)

W dniu 6 lipca 2011 r. Sąd postanowił, zgodnie z art. 106 regulaminu postępowania, że w okresie od dnia 1 września 2011 r. do dnia 31 sierpnia 2012 r. sędzia Miro Prek zastępować będzie prezesa Sądu przy rozpatrywaniu wniosków o zastosowanie środków tymczasowych w razie nieobecności prezesa lub niemożności uczestniczenia przez niego w obradach.

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank 's-Gravenhage — Niderlandy) — Fatma Pehlivan przeciwko Staatssecretaris van Justitie

(Sprawa C-484/07) ⁽¹⁾

(Układ stowarzyszeniowy EWG — Turcja — Łączenie rodzin — Artykuł 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia — Dziecko pracownika tureckiego, które zamieszkiwało z nim przez ponad trzy lata, ale które wstąpiło w związek małżeński przed upływem trzyletniego terminu przewidzianego w tym przepisie — Prawo krajowe kwestionujące z tego względu pozwolenie na pobyt zainteresowanej)

(2011/C 232/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank 's-Gravenhage zittinghoudende te Roermond

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Fatma Pehlivan

Strona pozwana: Staatssecretaris van Justitie

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond — Wykładnia art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia przyjętej przez Radę Stowarzyszenia, utworzoną na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją — Dziecko pracownika tureckiego, które zamieszkiwało z nim przez co najmniej trzy lata, ale które podczas tego okresu wstąpiło w Turcji w związek małżeński z obywatelem tureckim, nie informując o tym właściwych władz

Sentencja

Artykuł 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia przyjętej przez Radę Stowarzyszenia, utworzoną na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, należy interpretować w ten sposób, że:

— przepis ten stoi na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym członek rodziny, któremu zezwolono na dołączenie do tureckiego pracownika migrującego należącego już do legalnego rynku zatrudnienia tego państwa, traci przewidziane przez ten sam przepis uprawnienia związane z łączeniem rodzin z tego tylko powodu, że będąc pełnoletnim zawarł związek małżeński, nawet jeśli w dalszym ciągu zamieszkuje z tymże pracownikiem tureckim podczas trzech pierwszych lat swojego pobytu w przyjmującym państwie członkowskim,

— obywatel turecki, który tak jak skarżąca w postępowaniu przed sądem krajowym jest objęty zakresem zastosowania tego przepisu, może skutecznie dochodzić prawa pobytu w przyjmującym państwie członkowskim na tej podstawie, mimo iż zawarł on związek małżeński przed upływem trzyletniego terminu, przewidzianego w jego akapicie pierwszym tiret pierwsze, jeżeli przez cały ten okres rzeczywiście zamieszkiwał pod tym samym dachem z tureckim pracownikiem migrującym, za sprawą którego uzyskał on zgodę na wjazd na terytorium tego państwa członkowskiego w ramach łączenia rodzin.

⁽¹⁾ Dz.U. C 8 z 12.1.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Radę ds. Zażaleń szkół europejskich) — Paul Miles i in. przeciwko szkołom europejskim

(Sprawa C-196/09) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Pojęcie „sądu jednego z państw członkowskich” w rozumieniu art. 267 TFUE — Rada ds. Zażaleń szkół europejskich — System wynagradzania nauczycieli oddelegowanych do szkół europejskich — Niedostosowanie wynagrodzeń po deprecjacji funta szterlinga — Zgodność z artykułami 18 TFUE i 45 TFUE)

(2011/C 232/06)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Rada ds. Zażaleń szkół europejskich

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Paul Miles, Robert Watson Mac Donald

Strona pozwana: Szkoły europejskie

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rada ds. Zażeń szkół europejskich — Wykładania art. 12, 39 i 234 traktatu WE — Pojęcie sądu krajowego w rozumieniu art. 234 WE — System wynagrodzeń nauczycieli oddelegowanych do szkół europejskich — Niedostosowanie wynagrodzeń po deprecjacji funta szterlinga — Naruszenie zasad równego traktowania i swobodnego przepływu pracowników

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pytanie prejudycjalne przedstawione przez Radę ds. Zażeń szkół europejskich.

(¹) Dz.U. C 193 z 15.8.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof te 's-Gravenhage — Nederlandy) — Staat der Nederlanden przeciwko Denkavit Nederland BV i in.

(Sprawa C-346/09) (¹)

(Rolnictwo — Wymogi dotyczące zdrowia zwierząt — Dyrektywa 90/425/EWG — Tymczasowe przepisy krajowe mające na celu zwalczanie rozprzestrzeniania się gąbczastej encefalopatii bydła poprzez wprowadzenie zakazu produkcji i obrotu przetworzonym białkiem zwierzęcym w celu żywienia zwierząt gospodarskich — Stosowanie tych przepisów przed wejściem w życie decyzji 2000/766/WE przewidującej taki zakaz — Stosowanie tych przepisów do dwóch produktów, które mogły zostać wyłączone z zakresu obowiązywania zakazu przewidzianego w tej decyzji — Zgodność z dyrektywą 90/425/EWG oraz decyzjami 94/381/WE i 2000/766/WE)

(2011/C 232/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Gerechtshof te 's-Gravenhage

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staat der Nederlanden

Strona pozwana: Denkavit Nederland BV, Cehave Landbouwbelang Voeders BV, Arie Blok BV, Internationale Handelsmaatschappij „Demeter” BV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Gerechtshof 's-Gravenhage — Wykładnia dyrektywy Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego (Dz.U. L 224, s. 29), decyzji Komisji 94/381/WE

z dnia 27 czerwca 1994 r. dotyczącej niektórych środków ochronnych w odniesieniu do gąbczastej encefalopatii bydła i żywienia białkami pochodzącymi od ssaków (Dz.U. L 172, s. 23), decyzji Rady 2000/766/WE z dnia 4 grudnia 2000 r. dotyczącej niektórych środków ochrony w odniesieniu do przenośnych encefalopatii gąbczastych oraz do stosowania białek zwierzęcych w żywieniu zwierząt (Dz.U. L 306, s. 32) oraz decyzji Komisji 2001/9/WE z dnia 29 grudnia 2000 r. w sprawie niektórych środków kontroli wymaganych w celu wykonania decyzji Rady 2000/766/WE dotyczącej niektórych środków ochrony w odniesieniu do przenośnych encefalopatii gąbczastych oraz do stosowania białek zwierzęcych w żywieniu zwierząt (Dz.U. L 2, s. 32) — Przepisy krajowe zakazujące produkcji i sprzedaży przetworzonego białka zwierzęcego przeznaczonego do żywienia zwierząt gospodarskich — Data wejścia w życie i okres przejściowy

Sentencja

Przepisy krajowe, które tytułem ochrony przed gąbczastą encefalopatią bydła wprowadziły tymczasowy zakaz produkcji i obrotu przetworzonym białkiem zwierzęcym w celu żywienia zwierząt gospodarskich, ponieważ sytuacja w tym państwie członkowskim miała charakter nagły, uzasadniający natychmiastowe przyjęcie takich środków z ważnych powodów związanych ze zdrowiem publicznym oraz zdrowiem zwierząt, nie są sprzeczne z prawem Unii, a w szczególności z dyrektywą Rady 90/425 z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego, a także decyzją Komisji 94/381/WE z dnia 27 czerwca 1994 r. dotyczącą niektórych środków ochronnych w odniesieniu do gąbczastej encefalopatii bydła i żywienia białkami pochodzącymi od ssaków oraz decyzją Rady 2000/766/WE z dnia 4 grudnia 2000 r. dotyczącą niektórych środków ochronnych w odniesieniu do przenośnych encefalopatii gąbczastych oraz do stosowania białek zwierzęcych w żywieniu zwierząt. Do sądu krajowego należy zbadanie, czy ten ostatni warunek został spełniony i czy przestrzegano zasady proporcjonalności.

(¹) Dz.U. C 282 z 21.11.2009.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Bonn — Niemcy) — Pfeleiderer AG przeciwko Bundeskartellamt

(Sprawa C-360/09) (¹)

(Konkurencja — Postępowanie administracyjne — Dokumenty i informacje przekazane w ramach krajowego programu współpracy — Możliwość wystąpienia szkodliwych następstw udzielenia osobom trzecim dostępu do takich dokumentów dla skuteczności i dobrego funkcjonowania współpracy między organami tworzącymi Europejską Sieć Konkurencji)

(2011/C 232/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Amtsgericht Bonn

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pfeleiderer AG

Strona pozwana: Bundeskartellamt

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Amtsgericht Bonn — Wykładnia przepisów prawa wspólnotowego w dziedzinie porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk, a w szczególności art. 11 i 12 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1), a także postanowień art. 10 akapit drugi WE w związku z art. 3 ust. 1 lit. g) WE — Dokumenty i informacje przekazywane w ramach krajowego programu współpracy władzom ds. konkurencji państw członkowskich przez podmioty wnioskujące o złagodzenie sankcji — Możliwość wystąpienia szkodliwych następstw udzielenia osobom trzecim dostępu do takich dokumentów dla skuteczności i dobrego funkcjonowania współpracy między organami tworzącymi Europejską Sieć Konkurencji

Sentencja

Przepisy prawa Unii w dziedzinie karteli, a w szczególności rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 101 TFUE i 102 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by osobie pokrzywdzonej w wyniku naruszenia prawa konkurencji Unii i zmierzającej do uzyskania odszkodowania udzielony został dostęp do dokumentów dotyczących postępowania w sprawie współpracy prowadzonego w odniesieniu do sprawy tego naruszenia. Zadaniem sądów państw członkowskich jest jednak określenie — na podstawie prawa krajowego — warunków, na jakich dostęp takiemu należy udzielić lub odmówić, po rozważeniu interesów chronionych przez prawo Unii.

(¹) Dz.U. C 297 z 5.12.2009.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud — Republika Czeska) — Marie Landtová przeciwko Česká správa socialního zabezpečení

(Sprawa C-399/09) (¹)

(Swobodny przepływ pracowników — Zabezpieczenie społeczne — Konwencja o zabezpieczeniu społecznym zawarta pomiędzy dwoma państwami członkowskimi przed przystąpieniem do Unii Europejskiej — Państwo członkowskie uprawnione do oceny ukończonych okresów ubezpieczenia — Emerytura — Dodatkowe świadczenie przyznawane jedynie osobom będącym obywatelami danego państwa członkowskiego mającym w nim miejsce zamieszkania)

(2011/C 232/09)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Marie Landtová

Strona pozwana: Česká správa socialního zabezpečení

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Nejvyšší správní soud — Wykładnia art. 12 WE, art. 3 ust. 1, art. 7 ust. 2 lit. c), art. 10 i 46 oraz części A pkt 6 załącznika III rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2) — Emerytura — Określenie państwa członkowskiego właściwego do oceny ukończonych okresów ubezpieczenia — Skutki regulacji wspólnotowej na porozumienie w sprawie zabezpieczenia społecznego zawarte pomiędzy dwoma państwami członkowskimi przed ich przystąpieniem do Unii Europejskiej

Sentencja

- 1) Przepisy pkt 6 części A załącznika III do rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie w brzmieniu zmienionym i zaktualizowanym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 629/2006 z dnia 5 kwietnia 2006 r. w związku z art. 7 ust. 2 lit. c) tego rozporządzenia nie stoją na przeszkodzie istnieniu normy krajowej takiej jak w sprawie przed sądem krajowym, która przewiduje wypłatę dodatkowego świadczenia emerytalnego, jeżeli kwota tego świadczenia przyznana na podstawie art. 20 dwustronnego porozumienia między Republiką Czeską a Republiką Słowacką zawartego w dniu 29 października 1992 r. w celu uregulowania sytuacji po podziale Czeskiej i Słowackiej Republiki Federacyjnej w dniu 21 grudnia 1992 r. jest niższa niż kwota, jaka byłaby pobierana, gdyby emerytura została obliczona na podstawie przepisów prawa Republiki Czeskiej.
- 2) Przepisy art. 3 ust. 1 w zw. z art. 10 rozporządzenia nr 1408/71 w brzmieniu zmienionym i zaktualizowanym rozporządzeniem nr 118/97, w brzmieniu nadanym rozporządzeniem nr 629/2006 stoją na przeszkodzie istnieniu normy krajowej takiej jak w sprawie przed sądem krajowym, która pozwala na wypłatę dodatkowego świadczenia emerytalnego jedynie obywatelom czeskim mającym miejsce zamieszkania na terytorium Republiki Czeskiej, przy czym z punktu widzenia prawa Unii nie jest nieuniknioną konsekwencją takiego stwierdzenia pozbawienie takiego dodatkowego świadczenia osoby, która spełnia obie przesłanki.

(¹) Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Nederlandy) — Stichting de Thuiscope przeciwko Opus Supplies Deutschland GmbH, Mijndert van der Lee, Hananja van der Lee

(Sprawa C-462/09) ⁽¹⁾

(Zbliżanie ustawodawstw — Prawo autorskie i prawa pokrewne — Dyrektywa 2001/29/WE — Prawo do zwielokrotniania — Wyjątki i ograniczenia — Wyjątek dotyczący kopii na użytek prywatny — Artykuł 5 ust. 2 lit. b) i art. 5 ust. 5 — Godziwa rekompensata — Dłużnik z tytułu opłaty licencyjnej przeznaczonej na finansowanie tej rekompensaty — Sprzedaż wysyłkowa pomiędzy dwoma podmiotami mającymi siedzibę w różnych państwach członkowskich)

(2011/C 232/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Stichting de Thuiscope

Strona pozwana: Opus Supplies Deutschland GmbH, Mijndert van der Lee, Hananja van der Lee

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Wykładnia art. 5 ust. 2 lit. b) i art. 5 ust. 5 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10) — Prawo do zwielokrotniania — Godziwa rekompensata — Sprzedaż wysyłkowa pomiędzy dwoma podmiotami mającymi siedzibę w różnych państwach członkowskich — Ustawodawstwo, które nie umożliwia wyegzekwowania tej rekompensaty

Sentencja

- 1) Przepisy dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, w szczególności jej art. 5 ust. 2 lit. b) i art. 5 ust. 5, należy interpretować w ten sposób, że użytkownik końcowy, który dokonuje na użytek prywatny zwielokrotnienia chronionego dzieła, powinien, co do zasady, być uważany za dłużnika z tytułu godziwej rekompensaty, o której mowa w tymże ust. 2 lit. b). Jednakże państwu członkowskiemu wolno ustanawiać opłatę licencyjną za kopię na użytek prywatny, obciążającą podmioty, które udostępniają użytkownikom końcowym sprzęt, urządzenia i nośniki zwielokrotniania cyfrowego osobom prywatnym, gdy podmioty te mają możliwość wliczenia kosztów tej opłaty licencyjnej do ceny udostępnienia zapłaconej przez użytkownika końcowego.
- 2) Dyrektywę 2001/29, w szczególności jej art. 5 ust. 2 lit. b) i art. 5 ust. 5, należy interpretować w ten sposób, że nakłada ona na

państwo, które wprowadziło system opłaty licencyjnej za kopię na użytek prywatny obciążający producenta bądź importera nośników zwielokrotniania chronionych utworów i na którego terytorium powstaje szkoda ponoszona przez twórców na skutek używania ich chronionych utworów na cele prywatne przez kupujących, którzy tam zamieszkują, obowiązek zagwarantowania, że twórcy ci otrzymają efektywnie godziwą rekompensatę, której celem jest wynagrodzenie tej szkody. W tym kontekście sama tylko okoliczność, że zawodowy sprzedawca sprzętu, urządzeń i nośników zwielokrotniania ma siedzibę w innym państwie członkowskim aniżeli państwo miejsca zamieszkania kupujących, nie ma wpływu na ten obowiązek osiągnięcia rezultatu. W przypadku braku możliwości zapewnienia pobrania godziwej rekompensaty od kupujących do sądu krajowego należy dokonanie takiej wykładni swojego prawa krajowego, aby umożliwić pobranie tej rekompensaty od dokonującego zawodowo sprzedaży dłużnika.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 16 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upravno sodišče Republike Slovenije) — Marija Omejc przeciwko Republice Slovenii

(Sprawa C-536/09) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka rolna — Systemy pomocy wspólnotowej — Zintegrowany system zarządzania i kontroli — Rozporządzenie (WE) nr 796/2004 — Uniemożliwianie przeprowadzenia kontroli na miejscu — Pojęcie — Rolnik niezamieszkujący w gospodarstwie — Przedstawiciel rolnika — Pojęcie)

(2011/C 232/11)

Język postępowania: słoweński

Sąd krajowy

Upravno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Marija Omejc

Strona pozwana: Republika Slovenii

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Upravno sodišče Republike Slovenije — Wykładnia art. 23 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającym wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników (Dz.U. L 141, s. 18) — Pojęcie uniemożliwiania przeprowadzenia kontroli na miejscu — Pojęcie przedstawiciela rolnika, kiedy rolnik nie zamieszkuje w gospodarstwie

Sentencja

- 1) Wyrażenie „uniemożliwia przeprowadzenie kontroli na miejscu”, zawarte w art. 23 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającym wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników, stanowi autonomiczne pojęcie prawa Unii, które podlega jednolitej wykładni we wszystkich państwach członkowskich w ten sposób, że obok zachowań umyślnych obejmuje ono każde działanie lub zaniechanie działania wynikające z niedbalstwa rolnika lub jego przedstawiciela, które w konsekwencji uniemożliwiło przeprowadzenie pełnej kontroli na miejscu, jeżeli ten rolnik lub jego przedstawiciel nie przyjął wszelkich środków, których można racjonalnie oczekiwać z jego strony dla zapewnienia przeprowadzenia w pełni tej kontroli.
- 2) Odrzucenie wniosków o przyznanie pomocy, których kontrola dotyczy, na podstawie art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 796/2004 nie zależy od tego, czy rolnik lub jego przedstawiciel został powiadomiony w odpowiedni sposób o tej części kontroli na miejscu, która wymaga jego udziału.
- 3) Pojęcie „przedstawiciel”, zawarte w art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 796/2004, stanowi autonomiczne pojęcie prawa Unii, które należy interpretować w sposób jednolity we wszystkich państwach członkowskich w ten sposób, że obejmuje ono podczas kontroli na miejscu każdą pełnoletnią osobę posiadającą zdolność do czynności prawnych, która zamieszkuje w gospodarstwie rolnym i której przynajmniej częściowo powierzony został zarząd tym gospodarstwem, pod warunkiem że rolnik wyraźnie wyraził wolę powierzenia jej swojej reprezentacji i w konsekwencji zobowiązał się ponieść odpowiedzialność za wszelkie działania i zaniechania tej osoby.
- 4) Artykuł 23 ust. 2 rozporządzenia nr 796/2004 należy interpretować w ten sposób, że rolnik, który nie zamieszkuje w gospodarstwie rolnym, za które jest odpowiedzialny, nie jest zobowiązany do wyznaczenia przedstawiciela, który co do zasady będzie w każdej chwili osiągalny w tym gospodarstwie.

(¹) Dz.U. C 63 z 13.3.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 czerwca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-10/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swobodny przepływ kapitału — Możliwość odliczenia darowizn na rzecz instytucji o zadaniach badawczych i edukacyjnych — Ograniczenie możliwości odliczenia do darowizn na rzecz instytucji mających siedzibę na terytorium kraju)

(2011/C 232/12)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal oraz W. Mölls, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii (przedstawiciel: C. Pesendorfer, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 56 WE i art. 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. (Dz.U. 1994, L 1, s. 3) — Uregulowanie krajowe uzależniające przyznanie korzyści podatkowej przewidzianej w odniesieniu do darowizn na rzecz instytucji badawczych i edukacji publicznej od warunku, że obdarowany ma siedzibę na terytorium kraju

Sentencja

- 1) Przyznając możliwość odliczenia od podatku darowizn przekazywanych na rzecz instytucji o zadaniach badawczych i edukacyjnych wyłącznie na rzecz instytucji mających siedzibę w Austrii, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 56 WE i art. 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r.
- 2) Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 63 z 13.3.2010.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 16 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret — Dania) — Unomedical A/S przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-152/10) (¹)

(Wspólna Taryfa Celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura scalona — Plastikowe worki drenażowe do dializy przeznaczone wyłącznie do dializatorów (sztuczne nerki) — Plastikowe worki drenażowe na mocz przeznaczone wyłącznie do cewników — Pozycje 9018 i 3926 — Pojęcia „części” i „akcesoria” — Pozostałe artykuły z tworzyw sztucznych)

(2011/C 232/13)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Højesteret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Unomedical A/S

Strona pozwana: Skatteministeriet

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Højesteret — Wykładnia załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256, s. 1) — Plastikowe worki drenażowe przeznaczone wyłącznie do sztucznych nerek — Klasyfikacja do podpozycji 9018 90 30 lub 3926 90 99 — Plastikowe worki drenażowe przeznaczone wyłącznie do cewników — Klasyfikacja do podpozycji 9018 39 00 lub 3926 90 99 — Pojęcie „części i akcesoria”

Sentencja

Nomenklaturę scaloną zawartą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, w wersjach mających zastosowanie do sporu przed sądami krajowymi, należy interpretować w ten sposób, że wyprodukowany z tworzyw sztucznych worek drenażowy do dializy, który został specjalnie zaprojektowany do dializatora (sztuczna nerka) i może być stosowany wyłącznie z dializatorem, należy — w okresie od maja 2001 r. do grudnia 2003 r. — zaklasyfikować do podpozycji 3926 90 99 tej nomenklatury jako „tworzywa sztuczne i artykuły z nich” oraz że wyprodukowany z tworzyw sztucznych worek drenażowy na moc, który został specjalnie zaprojektowany do cewnika i może być w związku z tym stosowany wyłącznie z cewnikiem, należy — w tym samym okresie — zaklasyfikować do podpozycji 3926 90 99 tej nomenklatury jako „tworzywa sztuczne i artykuły z nich”.

(¹) Dz.U. C 148 z 5.6.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach — Rzeczpospolita Polska) — Logstor ROR Polska sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Katowicach

(Sprawa C-212/10) (¹)

(Podatki — Podatek kapitałowy — Dyrektywa 69/335/EWG — Podatki pośrednie od gromadzenia kapitału — Opodatkowanie pożyczki zaciągniętej przez spółkę kapitałową u podmiotu uprawnionego do udziału w zyskach tej spółki — Prawo państwa członkowskiego do przywrócenia podatku, który nie obowiązywał już w chwili przystąpienia tego państwa do Unii Europejskiej)

(2011/C 232/14)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Logstor ROR Polska sp. z o.o.

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach — Wykładnia art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 69/335/EWG z dnia 17 lipca 1969 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (Dz.U. L 249, s. 25), zmienionej dyrektywą Rady 85/303/EWG z dnia 10 czerwca 1985 r. (Dz.U. L 156, s. 23) — Prawo państwa członkowskiego do przywrócenia podatku zniesionego w dniu przystąpienia do Unii Europejskiej —

Podatek kapitałowy — Opodatkowanie pożyczki zaciągniętej przez spółkę kapitałową u podmiotu uprawnionego do udziału w zyskach tej spółki

Sentencja

Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy Rady 69/335/EWG z dnia 17 lipca 1969 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału, zmienionej dyrektywą Rady 85/303/EWG z dnia 10 czerwca 1985 r. należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ponownemu wprowadzeniu przez państwo członkowskie podatku kapitałowego od pożyczki udzielonej spółce kapitałowej przez wierzyciela uprawnionego do udziału w zyskach owej spółki, jeżeli państwo to wcześniej zaniechało pobierania owego podatku.

(¹) Dz.U. C 209 z 31.7.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 czerwca 2011 r. — Union Investment Privatfonds GmbH przeciwko UniCredito Italiano SpA, Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-317/10 P) (¹)

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Słowne znaki towarowe UNIWEB i UniCredit Wealth Management — Sprzeciw właściciela słownych krajowych znaków towarowych UNIFONDS i UNIRAK oraz graficznego krajowego znaku towarowego UNIZINS — Ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Prawdopodobieństwo skojarzenia — Seria lub rodzina znaków towarowych)

(2011/C 232/15)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Union Investment Privatfonds GmbH (przedstawiciele: J. Zindel i C. Schmid, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: UniCredito Italiano SpA (przedstawiciel: G. Floridia, avvocato), Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: P. Bullock, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) z dnia 27 kwietnia 2010 r. w sprawach połączonych T-303/06 i T-337/06 UniCredito Italiano przeciwko OHIM — Union Investment Privatfonds GmbH odnosił się do skarg na dwie decyzje Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 września 2006 r. (sprawy połączone R 196/2005-2 i R 211/2005-2) i z dnia 25 września 2006 r. (sprawy połączone R 456/2005-2 i R 502/2005-2) dotyczące postępowań w sprawie sprzeciwu pomiędzy Union Investment Privatfonds GmbH a UniCredito Italiano SpA

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 27 kwietnia 2010 r. w sprawach połączonych T-303/06 i T-337/06 *UniCredito Italiano* przeciwko OHIM — *Union Investment Privatfonds (UNIWEB)* zostaje uchylony.
- 2) Sprawa zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

(¹) Dz.U. C 146 z 11.9.2010.

Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 11 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven kasatsionen sad — Bułgaria) — Toni Georgiew Semerdżiew przeciwko ET Del-Pi-Krasimira Manczewa

(Sprawa C-32/10) (¹)

(Artykuł 92 § 1 regulaminu postępowania — Dyrektywa 90/314/EWG — *Zorganizowane podróże, wakacje i wycieczki — Okoliczności faktyczne, które miały miejsce przed przystąpieniem Republiki Bułgarii do Unii Europejskiej — Oczywisty brak właściwości Trybunału do udzielenia odpowiedzi na pytania prejudycjalne*)

(2011/C 232/16)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Varhoven kasatsionen sad (Bułgaria)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Toni Georgiew Semerdżiew

Strona pozwana: ET Del-Pi-Krasimira Manczewa

przy udziale: ZAD Bulstrad VIG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Varhoven kasatsionen sad — Wykładnia art. 2 pkt 1 lit. c), art. 4 ust. 1 lit. b), pkt iv) oraz art. 5 ust. 2 akapity 3 i 4 dyrektywy 90/314/EWG Rady z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek (Dz.U. L 158, s. 59) — Pojęcie „innych usług turystycznych” niezwiązanych z transportem lub zakwaterowaniem obciążających organizatora — Obowiązek zawarcia przez organizatora indywidualnej umowy ubezpieczeniowej w imieniu każdego konsumenta i doręczenia mu oryginału polisy przed podróżą — Obowiązek zawarcia przez organizatora indywidualnej umowy ubezpieczenia kosztów powrotu do kraju w przypadku wypadku — Pojęcie „szkody” wynikłej dla konsumenta w związku z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem umowy — Włączenie szkód niematerialnych

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania prejudycjalne przedłożone przez Varhoven kasatsionen sad (Bułgaria).

(¹) Dz.U. C 100 z 17.4.2010.

Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 23 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Namur — Belgia) — André Rossius (C-267/10), Marc Collard (C-268/10) przeciwko państwu belgijskiemu — SPF Finances

(Sprawy połączone C-267/10 i C-268/10) (¹)

(Artykuł 6 ust. 1 TUE — Artykuł 35 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej — *Posiadanie i sprzedaż przetworzonego tytoniu do palenia — Krajowe przepisy dopuszczające nakładanie na wyroby tytoniowe podatku akcyzowego — Oczywisty brak właściwości Trybunału*)

(2011/C 232/17)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de première instance de Namur

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: André Rossius (C-267/10), Marc Collard (C-268/10)

Strona pozwana: Państwo belgijskie — SPF Finances

Przypozwany: Państwo belgijskie — Service public fédéral Défense

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal de première instance de Namur — Wykładnia art. 6 ust. 1 akapit pierwszy TUE i art. 35 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej — Zgodność krajowego uregulowania zezwalającego na wytwarzanie, przywóz, promocję i sprzedaż przetworzonego tytoniu do palenia uznanego za silnie szkodliwy z celem ochrony zdrowia ludzkiego — Ważność, w świetle wspomnianych powyżej postanowień, krajowych przepisów dopuszczających nakładanie na wyroby tytoniowe podatku akcyzowego

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania skierowane do niego przez Tribunal de première instance de Namur (Belgia) postanowieniami z dnia 24 marca 2010 r.

(¹) Dz.U. C 221 z 14.8.2010.

Postanowienie Trybunału z dnia 14 kwietnia 2011 r. — Luigi Marcuccio przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej

(Sprawa C-460/10 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Odpowiedzialność pozaumowna — Reprezentacja skarżącego — Adwokat bez pełnomocnictwa — Doręczenie odwołania — Wniosek o odszkodowanie — Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej — Odrzucenie — Skarga o stwierdzenie nieważności — Rzekomo poniesiona szkoda — Skarga o odszkodowanie — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne a w części oczywiście bezzasadne)

(2011/C 232/18)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej (przedstawiciel: A.V. Placco, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) z dnia 6 lipca 2010 r. w sprawie T-401/09 Marcuccio przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, na mocy którego Sąd oddalił, po pierwsze wniosek o stwierdzenie nieważności rzekomych decyzji Trybunału Sprawiedliwości oddalających żądanie naprawienia szkody wynikającej z zarzucanej nieprawidłowości przy doręczaniu Luigiemu Marcuccio odwołania w sprawie T-20/09 P, a po drugie, wniosek zasądzenie odszkodowania.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje odrzucone.
- 2) Luigi Marcuccio zostaje obciążony kosztami odwołania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 328 z 4.12.2010.

Postanowienie Trybunału z dnia 15 kwietnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Parma — Włochy) — Danilo Debiasi przeciwko Agenzia delle Entrate, Ufficio di Parma

(Sprawa C-613/10) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Oczywista niedopuszczalność)

(2011/C 232/19)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione tributaria provinciale di Parma

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Danilo Debiasi

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate, Ufficio di Parma

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Commissione tributaria provinciale di Parma — Wykładnia

art. 13 część A szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej; ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Odliczenie podatku naliczonego — Publiczne i prywatne zakłady opieki zdrowotnej wykonujące działalność zwolnioną — Przepisy krajowe wyłączające odliczenie podatku od nabycia towarów lub usług wykorzystywanych w ramach rzeczowej działalności zwolnionej

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Parma (Włochy) postanowieniem z dnia 7 lipca 2010 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 12.3.2011.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság (Węgry) w dniu 18 kwietnia 2011 r. — Bericap Záródástechnikai Bt. przeciwko Plastinnova 2000

(Sprawa C-180/11)

(2011/C 232/20)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Fővárosi Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bericap Záródástechnikai Bt.

Strona pozwana: Plastinnova 2000 Kft.

Inna strona biorąca udział w postępowaniu: Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (dawniej Magyar Szabadalmi Hivatal)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy za zgodne z prawem Unii Europejskiej można uznać to, iż w postępowaniu w sprawie zmiany decyzji dotyczącej wniosku o unieważnienie prawa ochronnego na wzór użytkowy środki, postępowanie i droga odwoławcza są ukształtowane w taki sposób, że sąd krajowy nie jest związany zakresem żądań stron i dodatkowymi oświadczeniami o określonych skutkach prawnych składanymi przez strony, a w szczególności, że sąd krajowy może z urzędu przeprowadzać takie dowody, jakie uzna za konieczne?
- 2) Czy za zgodne z prawem Unii Europejskiej można uznać to, iż w postępowaniu w sprawie zmiany decyzji dotyczącej wniosku o unieważnienie prawa ochronnego na wzór użytkowy środki, postępowanie i droga odwoławcza są ukształtowane w taki sposób, że wydając swoje orzeczenie sąd krajowy nie jest związany ani rozstrzygnięciem administracyjnym wydanym w przedmiocie wniosku o unieważnienie praw ani też stanem faktycznym ustalonym w postępowaniu administracyjnym, a w szczególności, podstawami nieważności podnoszonymi w toku postępowania administracyjnego czy też oświadczeniami, ocenami i dowodami przeprowadzonymi w toku postępowania administracyjnego?

- 3) Czy za zgodne z prawem Unii Europejskiej można uznać to, iż w postępowaniu w sprawie zmiany decyzji dotyczącym nowego wniosku o unieważnienie prawa ochronnego na wzór użytkowy środki, postępowanie i droga odwoławcza są ukształtowane w taki sposób, że wśród dowodów dotyczących nowego wniosku, w tym dowodów dotyczących stanu techniki, sąd krajowy wyłącza te dowody, które zostały przedstawione na poparcie wcześniejszego wniosku o unieważnienie prawa ochronnego na wzór użytkowy?

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-385/07 Fédération Internationale de Football Association (FIFA) przeciwko Komisji, wniesione w dniu 27 kwietnia 2011 r. przez Fédération Internationale de Football Association (FIFA)

(Sprawa C-204/11 P)

(2011/C 232/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Fédération internationale de football association (FIFA) (przedstawiciele: adwokaci A. Barav i D. Reymond)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Belgii, Republika Federalna Niemiec, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącej odwołanie

- utrzymanie w mocy wyroku Sądu wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-385/07, w zakresie w jakim dotyczy dopuszczalności;
- uchylenie wyroku Sądu wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-385/07 co do istoty sprawy, w zakresie w jakim dopuszcza włączenie „drugorzędnych” meczów finałów mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej do belgijskiego wykazu „wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa” w rozumieniu dyrektywy;
- wydanie ostatecznego orzeczenia, zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości;
- obciążenie Komisji poniesionymi przez FIFA kosztami postępowania w pierwszej instancji i niniejszego postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) **Naruszenie prawa, naruszenie art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości, naruszenie art. 3a ust. 2 dyrektywy**

89/552/EWG⁽¹⁾ zmienionej dyrektywą 97/36/EC⁽²⁾, naruszenie prawa Unii, niewłaściwe zastosowanie art. 296 TFUE (przekroczenie granic kontroli sądowej, sprzeczne uzasadnienie, wprowadzenie niezawartego w zaskarżonej decyzji uzasadnienia dotyczącego sposobu klasyfikacji finałów mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej i wyciągnięcie z niego błędnych wniosków prawnych, przeniesienie ciężaru dowodu).

Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez podanie uzasadnienia, które nie zostało zawarte w decyzji Komisji⁽³⁾, gdyż stwierdził, iż Komisja słusznie uznała, że finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej „stanowią, ze swej natury, jedno wydarzenie” w rozumieniu dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE; poprzez podanie sprzecznego i niespójnego uzasadnienia; poprzez stwierdzenie, że aby włączyć całe finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej do swoich wykazów wydarzeń o doniosłym znaczeniu, państwa członkowskie nie są zobowiązane podać szczególnego uzasadnienia; oraz poprzez przeniesienie ciężaru dowodu.

- 2) **Naruszenie prawa, naruszenie art. 3a ust. 1 dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE, niewłaściwe zastosowanie art. 296 TFUE, naruszenia art. 36 statusu Trybunału Sprawiedliwości** (błędne zaklasyfikowanie finałów mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej, przekroczenie granic kontroli sądowej, oparcie się na uzasadnieniu nie zawartym w zaskarżonej decyzji, błędne ustalenie okoliczności faktycznych dotyczących „drugorzędnych” meczów i wyciągnięcie na tej podstawie niesłusznych wniosków prawnych, uznanie uzasadnienia podanego w zaskarżonej decyzji za wystarczające, brak rozpatrzenia podniesionych argumentów). Wnosząca odwołanie wskazuje, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenia, iż Komisja słusznie uznała — i należycie to uzasadniła — że całe finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej stanowią wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa belgijskiego w rozumieniu dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE. W szczególności Sąd naruszył prawo i wyciągnął błędne wnioski prawne z okoliczności faktycznych, zgadzając się z bepodstawnymi twierdzeniami Komisji, jakoby całe finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej miały „szczególny powszechny oddźwięk w Belgii”, były tradycyjnie transmitowane w ogólnodostępnym programie telewizyjnym i zyskiwały dużą widownię telewizyjną.

- 3) **Naruszenie prawa, naruszenie TFUE, naruszenia art. 3a ust. 1 i 2 dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE, niewłaściwe zastosowanie art. 296 TFUE, naruszenie art. 36 statusu Trybunału Sprawiedliwości** (nieuwzględnienie celu kontroli sądowej, stwierdzenie, że Komisja słusznie uznała — a także należycie to uzasadniła — iż zgłoszone przepisy belgijskie są zgodne z prawem Unii i że wynikające z nich ograniczenia są proporcjonalne, błędna wykładnia zakresu prawa do informacji i interesu ogólnego polegającego na szerokim dostępie widowni do telewizyjnej relacji z wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa).

Zarzut ten dzieli się na dwie części:

Część pierwsza: Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, iż Komisja słusznie uznała, że zgłoszone przepisy belgijskie są zgodne z prawem Unii, mimo że w zaskarżonej decyzji nie zostało zbadane ograniczenie swobody przedsiębiorczości. Ponadto Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, że ograniczenie swobody przedsiębiorczości jest proporcjonalne oraz poprzez stwierdzenie, że Komisja słusznie uznała — i należy to uzasadnić — iż ograniczenie swobody świadczenia usług jest proporcjonalne.

Część druga: Wnosząca odwołanie wskazuje, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, iż Komisja słusznie uznała, że zgłoszone przepisy belgijskie są zgodne z prawem Unii, mimo że w zaskarżonej decyzji nie zostało zbadane ograniczenie prawa własności FIFA. Ponadto Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, że ograniczenie prawa własności FIFA jest proporcjonalne.

- (¹) Dyrektywa Rady z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298, s. 23)
- (²) Dyrektywa 97/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. zmieniająca dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 202, s. 60)
- (³) Decyzja Komisji 2007/479/WE z dnia 25 czerwca 2007 r. w sprawie zgodności z prawem wspólnotowym środków przyjętych przez Belgię na mocy art. 3a ust. 1 dyrektywy Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 180, s. 24)

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-68/08 Fédération Internationale de Football Association (FIFA) przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 kwietnia 2011 r. przez Fédération Internationale de Football Association (FIFA)

(Sprawa C-205/11 P)

(2011/C 232/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Fédération internationale de football association (FIFA) (przedstawiciele: adwokaci A. Barav i D. Raymond)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Belgii, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącego odwołanie

- utrzymanie w mocy wyroku Sądu wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-68/08, w zakresie w jakim dotyczy dopuszczalności;

- uchylenie wyroku Sądu wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-68/08 co do istoty sprawy, w zakresie w jakim dopuszcza włączenie „drugorzędnych” meczów finałów mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej do sporządzonego przez Zjednoczone Królestwo wykazu „wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa” w rozumieniu dyrektywy;
- wydanie ostatecznego orzeczenia, zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości;
- obciążenie Komisji poniesionymi przez FIFA kosztami postępowania w pierwszej instancji i niniejszego postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) **Naruszenie prawa, naruszenie art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości, naruszenie art. 3a ust. 2 dyrektywy 89/552/EWG (¹) zmienionej dyrektywą 97/36/EC (²), naruszenie prawa Unii, niewłaściwe zastosowanie art. 296 TFUE** (przekroczenie granic kontroli sądowej, sprzeczne uzasadnienie, wprowadzenie niezawartego w zaskarżonej decyzji uzasadnienia dotyczącego sposobu klasyfikacji finałów mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej i wyciągnięcie z niego błędnych wniosków prawnych, przeniesienie ciężaru dowodu).

Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez podanie uzasadnienia, które nie zostało zawarte w decyzji Komisji (³), gdyż stwierdził, iż Komisja słusznie uznała, że finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej „stanowią, ze swej natury, jedno wydarzenie” w rozumieniu dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE; poprzez podanie sprzecznego i niespójnego uzasadnienia; poprzez stwierdzenie, że aby włączyć całe finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej do swoich wykazów wydarzeń o doniosłym znaczeniu, państwa członkowskie nie są zobowiązane podać szczególnego uzasadnienia; oraz poprzez przeniesienie ciężaru dowodu.

- 2) **Naruszenie prawa, naruszenie art. 3a ust. 1 dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE, naruszenie art. 36 statusu Trybunału Sprawiedliwości, niewłaściwe zastosowanie art. 296 TFUE** (stwierdzenie, że Komisja słusznie uznała, iż wykaz środków przyjętych przez Zjednoczone Królestwo został sporządzony „w sposób jasny i przejrzysty”).

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, iż Komisja słusznie uznała, że wykaz wydarzeń został sporządzony przez Zjednoczone Królestwo UK „w sposób jasny i przejrzysty”, zgodnie z wymogami określonymi w dyrektywie 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE, mimo że decyzja o włączeniu do tego wykazu całych finałów mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej została podjęta wbrew jednogłośnemu przeciwnemu stanowisku i że włączenie to zostało przedstawione Komisji, jako uzasadnione, między innymi, okolicznościami, które nie istniały w chwili sporządzenia tego wykazu.

- 3) **Naruszenie prawa, naruszenie art. 3a ust. 1 dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE, niewłaściwe zastosowanie art. 296 TFUE, naruszenia art. 36 statusu Trybunału Sprawiedliwości** (błędne zaklasyfikowanie finałów mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej, przekroczenie granic kontroli sądowej, oparcie się na uzasadnieniu niezawartym w zaskarżonej decyzji; błędne ustalenie okoliczności faktycznych dotyczących „drugorzędnych” meczów i wyciągnięcie na tej podstawie niesłusznych wniosków prawnych, uznanie uzasadnienia podanego w zaskarżonej decyzji za wystarczające, brak rozpatrzenia podniesionych argumentów).

Wnosząca odwołanie wskazuje, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenia, iż Komisja słusznie uznała — i należy to uzasadnić — że całe finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej stanowią wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa Zjednoczonego Królestwa w rozumieniu dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE. W szczególności Sąd naruszył prawo i wyciągnął błędne wnioski prawne z okoliczności faktycznych, zgadzając się z bezpodstawnymi twierdzeniami Komisji, jakoby całe finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej miały „szczególny powszechny oddźwięk w Zjednoczonym Królestwie”, były tradycyjnie transmitowane w ogólnodostępnym programie telewizyjnym i zyskiwały dużą widownię telewizyjną.

- 4) **Naruszenie prawa, naruszenie TFUE, naruszenia art. 3a ust. 1 i 2 dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE, niewłaściwe zastosowanie art. 296 TFUE, naruszenie art. 36 statusu Trybunału Sprawiedliwości** (niewwzględnienie celu kontroli sądowej; stwierdzenie, że Komisja słusznie uznała — a także należy to uzasadnić — iż zgłoszone przepisy są zgodne z prawem Unii i że wynikające z nich ograniczenia są proporcjonalne; błędna wykładnia zakresu prawa do informacji i interesu ogólnego polegającego na szerokim dostępie widowni do telewizyjnej relacji z wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa).

Zarzut ten dzieli się na trzy części:

Część pierwsza: Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, iż Komisja słusznie uznała, że przepisy zgłoszone przez Zjednoczone Królestwo są zgodne z prawem Unii, mimo że w zaskarżonej decyzji nie zostało zbadane ograniczenie swobody przedsiębiorczości. Ponadto Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, że ograniczenie swobody przedsiębiorczości jest proporcjonalne oraz poprzez stwierdzenie, że Komisja słusznie uznała — i należy to uzasadnić — iż ograniczenie swobody świadczenia usług jest proporcjonalne.

Część druga: Wnosząca odwołanie wskazuje, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, iż Komisja słusznie uznała, że przepisy zgłoszone przez Zjednoczone Królestwo są zgodne z prawem Unii, mimo że w zaskarżonej decyzji

nie zostało zbadane ograniczenie prawa własności FIFA. Ponadto Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, że ograniczenie prawa własności FIFA jest proporcjonalne.

Część trzecia: Wnosząca odwołanie uważa, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, iż Komisja słusznie uznała — i należy to uzasadnić — że zgłoszone przez Zjednoczone Królestwo przepisy są zgodne z zasadami Unii w dziedzinie konkurencji, ponieważ ograniczenie swobody świadczenia usług jest uzasadnione. Ponadto Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, że dokonując oceny ograniczenia konkurencji, Komisja nie była zobowiązana do określenia rynków właściwych, oraz że wspomniane przepisy nie powodują nadania praw specjalnych w rozumieniu art. 106 ust. 1 TFUE.

- (¹) Dyrektywa Rady z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298, s. 23)
- (²) Dyrektywa 97/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. zmieniająca dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 202, s. 60)
- (³) Decyzja Komisji 2007/479/WE z dnia 25 czerwca 2007 r. w sprawie zgodności z prawem wspólnotowym środków przyjętych przez Belgię na mocy art. 3a ust. 1 dyrektywy Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 180, s. 24)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Ítéltábla (Węgry) w dniu 11 maja 2011 r. — Észak-dunántúli Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság, Hochtief Construction AG Magyarország Fióktelepe przeciwko Közbeszerzési Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

(Sprawa C-218/11)

(2011/C 232/23)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Fővárosi Ítéltábla

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Észak-dunántúli Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság, Hochtief Construction AG Magyarország Fióktelepe

Strona pozwana: Közbeszerzési Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

Interwenient: Vegyészter Építő és Szerelő Zrt., MÁVÉPCÉL Kft.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis stanowiący, że określonych minimalnych zdolności, o których mowa w art. 44 ust. 2 dyrektywy 2004/18/WE⁽¹⁾, żąda się zgodnie z art. 47 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy, można interpretować w ten sposób, że instytucje zamawiające mają prawo powiązać minimum zdolności z pojedynczym wskaźnikiem z dokumentu rachunkowego (bilansu) wybranym przez nie do celów weryfikacji zdolności ekonomicznej i finansowej?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, sąd pragnie się również dowiedzieć, czy wymóg spójności, o którym mowa w przywołanym art. 44 ust. 2 dyrektywy, spełnia informacja (wynik finansowy za rok obrotowy) wybrana do celów oceny minimalnych zdolności, mająca różną treść w zależności od przepisów rachunkowych poszczególnych państw członkowskich.
- 3) Czy do skorygowania różnic, które występują bezspornie między państwami członkowskimi, wystarczy, by instytucja zamawiająca, oprócz żądania wybranych dokumentów do celów poświadczenia zdolności ekonomicznej i finansowej, zagwarantowała możliwość posłużenia się danymi zewnętrznymi (art. 47 ust. 3) czy też, w celu spełnienia wymogu spójności w odniesieniu do wszystkich dokumentów wskazanych przez zamawiającego, powinien on zagwarantować, że wspomnianą zdolność można poświadczyć w inny sposób (art. 47 ust. 5)?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 11 maja 2011 r. — BrainProducts GmbH przeciwko Bio Semi V.O.F. i in.

(Sprawa C-219/11)

(2011/C 232/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: BrainProducts GmbH

Strona pozwana: Bio Semi V.O.F., Antonius Pieter Kuiper, Robert Jan Gerard Honsbeek, Alexander Coenraad Metting van Rijn

Pytanie prejudycjalne

- 1) Czy artykuł przeznaczony przez wytwórcę do stosowania u ludzi w celu badania procesu fizjologicznego stanowi wyrób

medyczny w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) tiret trzecie dyrektywy 93/42/EWG⁽¹⁾ tylko wtedy, gdy jest przeznaczony do celów medycznych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotycząca wyrobów medycznych (Dz.U. L 169, s. 1), ostatnio zmieniona dyrektywą 2007/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. (Dz.U. L 247, s. 21)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg (Niemcy) w dniu 11 maja 2011 r. — Leyla Ecem Demirkan przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-221/11)

(2011/C 232/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Leyla Ecem Demirkan

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie swobodnego świadczenia usług w rozumieniu art. 41 ust. 1 protokołu dodatkowego do Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Turcji z dnia 23 listopada 1970 r.⁽¹⁾ obejmuje również bierną swobodę świadczenia usług?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy wynikająca z układu stowarzyszeniowego ochrona biernej swobody świadczenia usług na podstawie art. 41 ust. 1 protokołu dodatkowego rozciąga się również na obywateli tureckich, którzy — tak jak skarżąca — zamierzają przyjechać do Republiki Federalnej Niemiec nie w celu skorzystania z konkretnej usługi, lecz w celu odwiedzenia krewnych na okres pobytu nieprzekraczający trzech miesięcy i powołują się na samą możliwość bycia odbiorcą usług na terytorium Niemiec?

⁽¹⁾ Dz.U. 1972, L 293, s. 4.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd — Warna (Bułgaria) w dniu 16 maja 2011 r. — TEC Haskowo AD przeciwko Direktor na Direkcija „Obzhałwane i uprawnienie na izpylnienieto” — Warna, pri Centralno uprawnienie na Nacionalna agencija za prihodite (dyrektorowi dyrekcji ds. odwołań i zarządzania egzekucją w Warnie przy centralnym zarządzie Narodowej Agencji Skarbowej)

(Sprawa C-234/11)

(2011/C 232/26)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administratiwen syd — Warna

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: TEC Haskowo AD

Strona pozwana: Direktor na Direkcija „Obzhaŭwane i uprawnlenie na izpylnienieto” — Warna, pri Centralno uprawnlenie na Nacionalna agencija za prihodite (dyrektor dyrekcji ds. odwołań i zarządzania egzekucją w Warnie przy centralnym zarządzie Narodowej Agencji Skarbowej)

Pytania prejudycjalne

- 1) Jak należy interpretować pojęcie „zniszczenie własności” w rozumieniu art. 185 ust. 2 dyrektywy 2006/112 (¹) i czy dla celów korekty podatku odliczonego przy nabyciu majątku mają znaczenie motywy zniszczenia lub warunki, na jakich ono nastąpiło?
- 2) Czy prawidłowo wykazane zniszczenie dóbr gospodarczych wyłącznie w celu utworzenia nowych, nowocześniejszych dóbr o tym samym przeznaczeniu należy rozumieć jako „zmianę czynników uwzględnianych przy określaniu kwoty odliczenia” w rozumieniu art. 185 ust. 1 dyrektywy 2006/112?
- 3) Czy art. 185 ust. 2 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że zezwala on państwom członkowskim na uregulowanie dokonania korekty w przypadku zniszczenia majątku wtedy, gdy przy jego nabyciu nie dokonano zapłaty w całości lub w części?
- 4) Czy art. 185 ust. 1 i 2 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom krajowym takim jak art. 79 ust. 3 oraz art. 80 ust. 2 pkt 1 bułgarskiej ustawy o podatku VAT (ZDDS), który przewiduje korektę wykorzystanego odliczenia w przypadkach zniszczenia majątku, przy którego nabyciu dokonano całkowitej zapłaty kwoty podstawowej i naliczonego podatku, a niedokonanie korekt odliczenia uzależnia od innej przesłanki niż zapłata?
- 5) Czy art. 185 ust. 2 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że wyłącza on możliwość korekty odliczenia w przypadku wyburzenia istniejących budowli, które następuje wyłącznie w celu utworzenia w ich miejsce nowych, nowocześniejszych budowli, które mają takie samo przeznaczenie, co wyburzone i służą do realizacji transakcji uprawniających do odliczenia?

(¹) Dz.U. L 347, s. 1; bułgarskie wydanie specjalne: rozdział 9, tom 3, s. 7.

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-241/11)

(2011/C 232/27)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Z. Malůšková, N. Yerrell i K.P. Wojcik, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanowiwszy przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do art. 8, 9, 13, 15-18 i art. 20 ust. 2-4 dyrektywy 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (¹) i uchybiając tym samym zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 22 ust. 1 tej dyrektywy, Republika Czeska nie wykonała wyroku w sprawie C-343/08 Komisja przeciwko Republice Czeskiej, w związku z czym uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 260 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- zasądzenie od Republiki Czeskiej zapłaty na rzecz Komisji, na konto „dochody własne Unii Europejskiej”:
 - ryczałtu w wysokości 5 644,80 EUR za każdy dzień zwłoki w wykonaniu wyroku w sprawie C-343/08 Komisja przeciwko Republice Czeskiej, licząc od dnia ogłoszenia wyroku w sprawie C-343/08 w dniu 14 stycznia 2010 r.,
 - do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie lub
 - do dnia wykonania przez Republikę Czeską wyroku w sprawie C-343/08 Komisja przeciwko Republice Czeskiej, jeżeli nastąpi to przed dniem ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, oraz
- okresowej kary pieniężnej w wysokości 22 364,16 EUR za każdy dzień zwłoki w wykonaniu wyroku w sprawie C-343/08 Komisja przeciwko Republice Czeskiej, licząc od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania przez Republikę Czeską wyroku w sprawie C-343/08 Komisja przeciwko Republice Czeskiej;
- obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 14 stycznia 2010 r. Trybunał wydał wyrok w sprawie C-343/08 Komisja przeciwko Republice Czeskiej (²), w którym orzekł, że „Nie przyjmując w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania art. 8, 9, 13, 15-18 i art. 20 ust. 2-4 dyrektywy 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 22 ust. 1 tej dyrektywy”.

Do dnia dzisiejszego Republika Czeska nie poinformowała Komisji o ustanowieniu przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do art. 8, 9, 13, 15-18 i art. 20 ust. 2-4 dyrektywy 2003/41 i wykonania zobowiązań, jakie na niej ciążyą na mocy art. 22 ust. 1 tej dyrektywy. W związku z powyższym zdaniem Komisji Republika Czeska nie wykonała wyroku w sprawie C-343/08. Zgodnie z art. 260 ust. 2 TFUE, jeżeli Komisja uzna, że państwo członkowskie nie podjęło środków zapewniających wykonanie wyroku Trybunału, może wnieść sprawę do Trybunału, wskazując wysokość ryczałtu lub okresowej kary pieniężnej do zapłacenia przez to państwo członkowskie, jaką uzna za odpowiednią do okoliczności. Na podstawie metody określonej w komunikacie Komisji z dnia 13 grudnia 2005 r. w sprawie wykonania art. 228 WE (SEC(2005)1658) Komisja wnosi do Trybunału o zasądzenie od Republiki Czeskiej zapłaty okresowej kary pieniężnej i ryczałtu w wysokości wskazanej w skardze.

⁽¹⁾ Dz.U. L 235, s. 10.

⁽²⁾ Dotychczas nieopublikowany w Zbiorze.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen Sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 19 maja 2011 r. — Hristo Byankov przeciwko Glaven sekretar na Ministerstvo na vatreshnite raboti

(Sprawa C-249/11)

(2011/C 232/28)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen Sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hristo Byankov

Strona pozwana: Glaven sekretar na Ministerstvo na vatreshnite raboti

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada lojalnej współpracy na podstawie art. 4 ust. 3 TUE w związku z art. 20 i 21 TFUE wymaga, mając na uwadze stan faktyczny postępowania przed sądem krajowym, aby przepis krajowy państwa członkowskiego taki, jak ten w postępowaniu przed sądem krajowym — zgodnie z którym uchylenie prawomocnego aktu administracyjnego jest dopuszczalne w celu usunięcia stwierdzonego przez Europejski Trybunał Praw Człowieka naruszenia prawa podstawowego, które jest równocześnie uznane w prawie Unii Europejskiej, jak prawo do swobodnego przemieszczania się obywateli państw członkowskich — także ze względu na dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości

Unii Europejskiej wykładnię odpowiednich przepisów dla ograniczenia wykonywania powołanego prawa, podlegał stosowaniu, jeżeli dla usunięcia naruszenia prawa jest konieczne uchylenie aktu administracyjnego?

- 2) Czy z art. 31 ust. 1 i 3 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG wynika, że jeżeli państwo członkowskie w swoim prawie krajowym przewidziało postępowanie w przedmiocie kontroli ograniczającego prawo wynikające z art. 4 ust. 1 dyrektywy aktu administracyjnego, organ administracji jest zobowiązany na wniosek adresata do kontroli tego aktu oraz do oceny jego zgodności z prawem również poprzez uwzględnienie orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczącego wykładni odpowiednich przepisów prawa Unii, w których uregulowane zostały warunki i ograniczenia wykonywania tego prawa w celu zagwarantowania, że nałożone ograniczenia prawa w dniu wydania decyzji w przedmiocie kontroli aktu nie jest nieproporcjonalne, jeżeli akt administracyjny dotyczący nałożenia ograniczenia jest już w tym dniu prawomocny?

- 3) Czy przepisy art. 52 ust. 1 zdanie pierwsze Karty praw podstawowych Unii Europejskiej względnie art. 27 ust. 1 dyrektywy 2004/38 zezwalają na stosowanie przepisu krajowego, który przewiduje nałożenie ograniczenia prawa do swobodnego przemieszczania się obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej z samego powodu istnienia niezabezpieczonego zobowiązania w wysokości przekraczającej kwotę określoną w ustawie, względnie osoby prywatnej, spółki prawa handlowego, w związku z toczącym się postępowaniem egzekucyjnym mającym na celu ściąganie wierzytelności i to bez uwzględnienia przewidzianej w prawie Unii możliwości ściągania wierzytelności przez organy innego państwa członkowskiego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Legfelsőbb Bíróság (Węgry) w dniu 25 maja 2011 r. — Oskar Shomodi przeciwko Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőrkapitányság Záhony Határrendészeti Kirendeltsége

(Sprawa C-254/11)

(2011/C 232/29)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Legfelsőbb Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Oskar Shomodi

Strona pozwana: Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőrkapitányság Záhony Határrendészeti Kirendeltsége

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1931/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. (rozporządzenie o małym ruchu granicznym), który stanowi, że dozwolony czas trwania każdego nieprzerwanego pobytu wynosi do trzech miesięcy — w szczególności mając na względzie przepisy art. 2 lit. a) i art. 3 pkt 3 wspomnianego rozporządzenia — należy interpretować w ten sposób, że rozporządzenie zezwala na wielokrotny wjazd i wyjazd oraz na nieprzerwany pobyt wynoszący do trzech miesięcy, zgodnie z umowami dwustronnymi zawierającymi między państwami członkowskimi i państwami trzecimi na podstawie art. 13, w ten sposób, że przed upływem okresu trzech miesięcy pobytu mieszkańców strefy przygranicznej, któremu wydano zaświadczenie o małym ruchu granicznym, może przerwać ciągłość nieprzerwanego pobytu i po ponownym przekroczeniu granicy przysługuje mu ponownie prawo do trzymiesięcznego nieprzerwanego pobytu?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy można uznać, że ciągłość nieprzerwanego pobytu zostaje przerwana w rozumieniu art. 5 rozporządzenia o małym ruchu granicznym, gdy wjazd i wyjazd następują w tym samym dniu lub w dniach bezpośrednio następujących po sobie?
- 3) W razie odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie i odpowiedzi przeczącej na drugie pytanie, jaki odstęp czasu lub jakie inne kryterium oceny należy brać pod uwagę do celów art. 5 rozporządzenia o małym ruchu granicznym, aby stwierdzić, że nastąpiło przerwanie ciągłości nieprzerwanego pobytu?
- 4) W razie odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie, czy przepis dopuszczający maksymalnie trzy miesiące nieprzerwanego pobytu zawarty w art. 5 rozporządzenia o małym ruchu granicznym można interpretować w ten sposób, że należy sumować okresy przebywania w związku z wielokrotnymi wjazdami i wyjazdami i że, mając na uwadze przepisy art. 20 ust. 1 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. (Dz.U. 2000, L 239, s. 19) — i w jakichkolwiek innych unormowaniach dotyczących obszaru Schengen —, jeżeli suma osiągnie dwadzieścia trzy dni (trzy miesiące), zezwolenie na przekraczanie granicy na zasadach małego ruchu granicznego nie uprawnia do żadnego dodatkowego pobytu na przestrzeni sześciu miesięcy liczonych od dnia pierwszego wjazdu?
- 5) W razie odpowiedzi twierdzącej na czwarte pytanie, czy należy uwzględnić przy obliczaniu całkowitej sumy pobytów wielokrotne wjazdy i wyjazdy następujące w jednym dniu, a także pojedynczy wjazd i wyjazd w tym samym dniu, i jaką metodę obliczeniową należy stosować?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 26 maja 2011 r. — Kremikovtsi AD przeciwko Ministar na ikonomikata, energetikata i turizma i zamestnik-ministar na ikonomikata, energetikata i turizma

(Sprawa C-262/11)

(2011/C 232/30)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Kremikovtsi AD

Strona pozwana: Ministar na ikonomikata, energetikata i turizma i zamestnik-ministar na ikonomikata, energetikata i turizma (minister ds. gospodarki, energii i turystyki i wiceminister ds. gospodarki, energii i turystyki)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy postanowienia Układu Europejskiego i w szczególności decyzji Rady Stowarzyszenia UE-Bułgaria mają zastosowanie do pomocy państwa, które zostały przyznane przed przystąpieniem Republiki Bułgarii do Unii Europejskiej zgodnie z postanowieniami Układu Europejskiego i w szczególności zgodnie z art. 9 ust. 4 protokołu 2, gdy ocena niezgodności w ten sposób przyznanej pomocy następuje po dacie przystąpienia Republiki Bułgarii do Unii Europejskiej? W Przypadku udzielenia na to pytanie odpowiedzi twierdzącej niezbędna jest wykładnia dotycząca następujących kwestii:
 - a) Czy art. 3 ust. 2 protokołu dodatkowego do Układu Europejskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Bułgarii, z drugiej strony, w odniesieniu do przedłużenia okresu przewidzianego w art. 9 ust. 4 protokołu 2 do Układu Europejskiego należy interpretować w ten sposób, że jedynie Komisja Europejska może stwierdzić, czy program restrukturyzacji i biznesplanu na podstawie art. 2 protokołu dodatkowego zostały całkowicie zrealizowane i czy spełniają wymogi określone w art. 9 ust. 4 protokołu 2 do Układu Europejskiego? W przypadku udzielenia na to pytanie odpowiedzi przeczącej, niezbędna jest wykładnia dotycząca następującej kwestii:
 - b) Czy art. 3 ust. 2 protokołu dodatkowego do Układu Europejskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Bułgarii, z drugiej strony, w odniesieniu do przedłużenia okresu przewidzianego w art. 9 ust. 4 protokołu 2 do Układu Europejskiego należy interpretować w ten sposób, że właściwy organ krajowy Republiki Bułgarii ma kompetencję do wydania decyzji o windykacji pomocy państwa, która

nie spełnia wymogów określonych w art. 9 ust. 4 protokołu 2 do Układu Europejskiego? W przypadku udzielenia na to pytanie przez Trybunał odpowiedzi przeczącej, niezbędna jest wykładnia dotycząca następującej kwestii:

- 2) Czy postanowienie pkt 1 rozdziału regulującego reguły konkurencji załącznika V do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do UE należy interpretować w ten sposób, że przedmiotowa pomoc państwa stanowi „nową pomoc” w rozumieniu pkt 1 ust. 2? Jeżeli tak, to czy w takim przypadku postanowienia art. 107 i 108 TFUE (art. 87 i 88 WE) dotyczące pomocy państwa i przepisy rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾ należy stosować do takiej „nowej pomocy”?
- a) Na wypadek, gdyby Trybunał udzielił na to pytanie odpowiedzi przeczącej, niezbędna jest wykładnia dotycząca następującej kwestii: czy postanowienia pkt 1 w załączniku V do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do UE należy interpretować w ten sposób, że właściwe organy krajowe nie mogą przystąpić do windykacji pomocy państwa, takiej jak w postępowaniu przed sądem krajowym, jeśli Komisja nie wydała uprzednio decyzji, w której stwierdziła niezgodność przedmiotowej pomocy państwa ze wspólnym rynkiem?
- b) Jeżeli na poprzednie pytanie zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: Czy przedłożoną Varhoven administrativen sad (Najwyższemu Sądowi Administracyjnemu) decyzję Komisji z dnia 15 grudnia 2009 r. należy uznać za negatywną decyzję w sprawie bezprawnie przyznanej pomocy w rozumieniu art. 14 rozporządzenia nr 659/1999?

⁽¹⁾ Dz.U. L 83, s. 1; specjalne wydanie bułgarskie, rozdział 8, tom 1, s. 41

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-269/11)

(2011/C 232/31)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Lozano Palacios i M. Šimerdová, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że dopuszczając stosowanie przez biura podróży, na mocy art. 89 ustawy nr 235/2004 w sprawie podatku od wartości dodanej, procedury szczególnej dla biur podróży w odniesieniu do świadczenia usług turystycznych na rzecz osób innych niż turyści, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 306 — 310 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej; oraz

— obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W Republice Czeskiej procedura szczególna dla biur podróży w zakresie podatku VAT, uregulowana w art. 306 — 310 dyrektywy Rady 2006/112, znajduje zastosowanie nie tylko do świadczenia usług przez biura podróży na rzecz turystów, ale również do świadczenia usług na rzecz innych osób niż turyści. We wspomnianym państwie członkowskim procedura szczególna jest stosowana, zgodnie z art. 89 ustawy nr 235/2004 w sprawie podatku od wartości dodanej, także jeżeli usługa turystyczna jest świadczona na rzecz osoby prawnej, która odsprzedaży ją innym biurom podróży. Komisja jest zdania, że taki stan rzeczy jest sprzeczny z art. 306 — 310 dyrektywy Rady 2006/112, zgodnie z którymi procedura szczególna dla biur podróży znajduje zastosowanie tylko wtedy, gdy usługa turystyczna jest świadczona na rzecz turysty. Zarówno brzmienie art. 306 — 310 dyrektywy Rady 2006/112, jak i cel realizowany przez te przepisy przemawiają za stanowiskiem Komisji.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulío tis Epikrateias (rada państwa, Grecja) w dniu 31 maja 2011 r. — Techniko Epimelitirio Ellados (TEE) i in. przeciwko Ypourgoi Esoterikon, Dimosias Dioikisis kai Apokentrosis; Metaforon kai Epikoinonion; Oikonomias kai Oikonomikon

(Sprawa C-271/11)

(2011/C 232/32)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Symvoulío tis Epikrateias

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Techniko Epimelitirio Ellados (TEE), Syllogos Ellinon Diplomatouchon Aeronafpigon Michanikon (SEA), Alexandros Tsiapas, Antonios Oikonomopoulos, Apostolos Batategas, Vasileios Kouloukakis, Georgios Oikonomopoulos, Ilias Iliadis, Ioannis Tertigkas, Panellinios Syllogos Aerolimenikon Ypiresias Politikis Aeroporias, Eleni Theodoridou, Ioannis Karnesiotis, Alexandra Efthimiou, Eleni Saatsaki

Strona pozwana: Ypourgoi Esoterikon, Dimosias Dioikisis kai Apokentrosis; Metaforon kai Epikoinonion; Oikonomias kai Oikonomikon

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z art. 2 rozporządzenia nr 2042/2003 w zw. z przepisem M.B.902 lit. b) pkt 1 podsekcji I sekcji B załącznika I do tego rozporządzenia i w świetle postanowień AMC M.B.102 lit. c) pkt 1 (ppkt 1.1-1.4, 1.6 i 1.7) podsekcji A sekcji B załącznika I do decyzji EASA nr 2003/19/RM z dnia 28 listopada 2003 r. ustanawiającej właściwe środki zapewniania zgodności [AMC] z przepisami rozporządzenia nr 2042/2003, prawodawca krajowy może, przy przyjmowaniu uzupełniających środków w celu wykonania wskazanego rozporządzenia, dokonać podziału

obowiązków z zakresu kontroli statków powietrznych, w celu zapewnienia zgodności z obowiązującymi wymogami zdatości do lotu, pomiędzy różne kategorie (specjalizację) inspektorów, z których każda ma dokonywać kontroli zdatości do lotu statku powietrznego wyłącznie w odniesieniu do określonego aspektu. W szczególności, czy przepis krajowy, taki jak będący przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, ustanawiający funkcje inspektorów ds. oceny zdatości do lotu (Airworthiness and Avionics Inspectors), inspektorów lotów (Flight Operations Inspectors), inspektorów bezpieczeństwa w kabinie (Cabin Safety Inspectors) oraz inspektorów ds. dyplomów i licencji (Licensing Inspectors) są zgodne z rozporządzeniem nr 2042/2003.

- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy przepis M.B.902 lit. b) pkt 1 podsekcji I sekcji B załącznika I do rozporządzenia nr 2042/2003 należy interpretować w ten sposób, że osoba, której powierzone zostały obowiązki w zakresie kontroli zdatości do lotu statku powietrznego wyłącznie w odniesieniu do jednego określonego aspektu powinna mieć pięcioletnie doświadczenie we wszystkich dziedzinach związanych z zapewnieniem nieprzerwanej zdatości do lotu statku powietrznego, czy też wystarcza pięcioletnie doświadczenie w zakresie szczególnych powierzonych jej obowiązków i posiadanej przez nią specjalizacji.
- 3) Jeżeli w odpowiedzi na poprzednie pytanie uznane zostanie, że w przypadku członków personelu ds. przeglądu wystarczające jest pięcioletnie doświadczenie w zakresie szczególnych powierzonych im obowiązków, czy przepis krajowy, taki jak będący przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, zgodnie z którym inspektorzy ds. oceny zdatości do lotu (Airworthiness and Avionics Inspectors), którzy mają nadzorować i kontrolować przyrządy pilotażowe, uznane organizacje obsługi technicznej oraz przewoźników lotniczych zgodnie z wytycznymi zawartymi w podręczniku ICAO doc. 9760, powinni posiadać co najmniej pięcioletnie doświadczenie nabyte w ramach warsztatu obsługi technicznej statków powietrznych i przy obsłudze technicznej statków powietrznych, spełnia wymogi przewidziane w przepisie M.B.902 lit. b) pkt 1 podsekcji I sekcji B załącznika I do rozporządzenia nr 2042/2003, zgodnie z którym członkowie personelu ds. przeglądu mają „co najmniej pięć lat doświadczenia w zapewnianiu ciągłej zdatości do lotu”.
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy jest zgodny z rozporządzeniem nr 2042/2003 przepis krajowy, taki jak będący przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, który zrównuje osoby posiadające licencję na obsługę techniczną statków powietrznych w rozumieniu części 66 (załącznik III) wskazanego rozporządzenia z osobami posiadającymi dyplom ukończenia studiów wyższych z dziedziny lotnictwa stanowiąc, że dla uzyskania certyfikatu inspektora ds. oceny zdatości do lotu w stosunku do obydwóch tych kategorii osób wymagane jest doświadczenie nabyte w ramach warsztatu obsługi technicznej statków powietrznych.
- 5) Czy zgodnie z przepisem M.B.902 lit. b) pkt 1 podsekcji I sekcji B załącznika I do rozporządzenia nr 2042/2003 i w świetle AMC M.B.102 lit. c) pkt 1, ppkt. 1.4 i 1.5 podsekcji

A sekcji B załącznika I do decyzji EASA nr 2003/19/RM z dnia 28 listopada 2003 r. ustanawiającej właściwe środki zapewniania zgodności [AMC] z przepisami rozporządzenia nr 2042/2003, pięcioletnie doświadczenie w zapewnianiu nieprzerwanej zdatości do lotu obejmuje doświadczenie nabyte ewentualnie w czasie studiów mających na celu uzyskanie odpowiedniego dyplomu studiów wyższych czy też istotne jest wyłącznie doświadczenie zdobyte w rzeczywistych warunkach pracy, niezależnie od odbytych studiów oraz po ich zakończeniu i uzyskaniu odpowiedniego dyplomu.

- 6) Czy zgodnie ze wskazanym przepisem rozporządzenia nr 2042/2003 pięcioletnie doświadczenie w zapewnianiu nieprzerwanej zdatości do lotu obejmuje również ewentualne doświadczenie nabyte w związku z wykonywaniem w przeszłości i przed wejściem rzeczonego rozporządzenia w życie obowiązków obejmujących kontrolę zdatości do lotu statków powietrznych.
- 7) Czy zgodnie z przepisem M.B.902 lit. b) pkt 2 podsekcji I sekcji B załącznika I do rozporządzenia nr 2042/2003, aby osoba posiadająca licencję obsługi technicznej, o której mowa w części 66 (załącznik III) rozporządzenia nr 2042/2003, przeszła pomyślnie selekcję na stanowisko inspektora konieczne jest odbycie przez nią dodatkowego przeszkolenia w zakresie zapewnienia zdatości do lotu przed taką selekcją czy też wystarcza, aby odbyła ona takie przeszkolenie po wstępnej selekcji, lecz przed objęciem stanowiska inspektora.
- 8) Czy zgodnie z przepisem M.B.902 lit. b) pkt 3 podsekcji I sekcji B załącznika I do rozporządzenia nr 2042/2003, który stanowi, że członkowie personelu ds. przeglądu powinni posiadać „formalne przeszkolenie w zakresie technicznej obsługi lotniczej”, można uznać, że takie szkolenie zapewnia system szkolenia ustanowiony przez prawodawcę krajowego, w którym: i) szkolenie jest dostępne po wstępnej selekcji inspektorów dokonanej wyłącznie na podstawie ich kwalifikacji formalnych; ii) takie szkolenie nie jest zróżnicowane w zależności od formalnych kwalifikacji osób wybranych na inspektorów we wstępnej selekcji; iii) nie przewidziano procedur i kryteriów oceny osoby odbywającej szkolenie ani egzaminu końcowego po zakończeniu szkolenia w celu stwierdzenia posiadanych przez tę osobę umiejętności.
- 9) Czy zgodnie z przepisem M.B.902 lit. b) pkt 4 podsekcji I sekcji B załącznika I do rozporządzenia nr 2042/2003, który stanowi, że członkowie personelu ds. przeglądu „zajmują pozycje wiążące się z właściwymi obowiązkami”, wymóg niezbędny dla uzyskania certyfikatu inspektora stanowi stanowisko w hierarchii w tym znaczeniu, że konieczne jest w ramach wcześniej wykonywanych czynności zajmowanie wyższego stanowiska, czy też rzeczony przepis rozporządzenia nr 2042/2003 należy interpretować w świetle przepisu AMC M.B.902 lit. b) pkt 3 podsekcji A sekcji B załącznika I do decyzji EASA nr 2003/19/RM z dnia 28 listopada 2003 r. w ten sposób, że po wstępnej selekcji danej osoby na inspektora należy powierzyć jej stanowisko w ramach właściwego organu ds. przeglądu zdatości do lotu statków powietrznych, które upoważnia ją do wydawania dokumentów w imieniu tego organu.

- 10) Jeżeli wymieniony przepis M.B.902 lit. b) pkt 4 podsekcji I sekcji B załącznika I do rozporządzenia powinien być rozumiany w tym drugim znaczeniu, czy można uznać, że jest zgodny z rozporządzeniem przepis prawa krajowego, który przewiduje, że uzyskanie certyfikatu inspektora przez daną osobę następuje po zakończeniu przez nią szkolenia teoretycznego i praktycznego, od której to chwili osoba ta może dokonywać przeglądu zdatności do lotu statków powietrznych, podpisując samodzielnie dokumenty dotyczące przeglądu w imieniu właściwego organu.
- 11) Ponadto, jeżeli przepis M.B.902 lit. b) pkt 4 podsekcji I sekcji B załącznika I do rozporządzenia powinien być rozumiany w drugim przedstawionym powyżej znaczeniu, czy jest z nim zgodny przepis prawa krajowego, taki jak będący przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, który uznaje za pożądane, aby osoba, która we wstępnej selekcji została wybrana na inspektora ds. oceny zdatności do lotu uzyskała uprzednio promocję „na wyższe stanowisko” jak też „sprawowała kierownicze stanowisko w ramach warsztatu obsługi technicznej statków powietrznych”.
- 12) Czy zgodnie z rozporządzeniem nr 2042/2003, które nie reguluje kwestii, czy i na jakich zasadach osoby, które przed jego wejściem w życie wykonywały obowiązki z zakresu kontroli zdatności do lotu statków powietrznych właściwe inspektorom mają prawo wykonywać takie obowiązki także po wejściu w życie rzeczzonego rozporządzenia, krajowy prawodawca miał obowiązek ustanowić zasadę, że osoby, które wykonywały takie obowiązki w chwili wejścia w życie wskazanego rozporządzenia (lub wcześniej) powinny automatycznie ponownie uzyskać certyfikat inspektora bez konieczności uczestniczenia uprzednio w procedurze selekcji i oceny, czy też rozporządzenie nr 2042/2003, którego celem jest zwiększenie bezpieczeństwa przewoźników lotniczych a nie ochrona praw pracowniczych pracowników właściwego organu ds. przeglądu zdatności do lotu statków powietrznych państwa członkowskiego, należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie mają wyłącznie możliwość, jeżeli uznają to za właściwe, zatrudnić w charakterze inspektorów ds. oceny zdatności do lotu statków powietrznych osoby, które sprawował te funkcje przed wejściem w życie rzeczzonego rozporządzenia, nawet jeśli osoby te nie mają wymaganych w tym rozporządzeniu kwalifikacji, uwzględniając także przepis M.B. 902 lit. b) pkt 4 podsekcji A sekcji B załącznika I do decyzji EASA nr 2003/19/RM z dnia 28 listopada 2003 r.
- 13) Jeżeli zostanie uznane, że zgodnie z rozporządzeniem nr 2042/2003, państwa członkowskie mają obowiązek ponownego automatycznego wydania certyfikatu inspektora, bez konieczności uczestniczenia w procedurze selekcji, osobom które wykonywały obowiązki inspektora przed wejściem w życie rzeczzonego rozporządzenia, czy z rozporządzeniem tym zgodny jest przepis prawa krajowego, taki jak będący przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, który stanowi, że aby dane osoby mogły ponownie uzyskać certyfikat inspektora, muszą one rzeczywiście wykonywać obowiązki inspektora, nie w

chwili wejścia w życie tego rozporządzenia, ale po wejściu w życie rzeczzonego przepisu prawa krajowego.

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-293/11)

(2011/C 232/33)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i C. Soulay)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że stosując szczególną procedurę VAT dla biur podróży w przypadkach sprzedaży usług turystycznych osobom nie będącym turystami, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 306–310 dyrektywy 2006/112/WE ⁽¹⁾.

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Procedura dla biur podróży znajduje zastosowanie wyłącznie do usług świadczonych bezpośrednio na rzecz turystów, zgodnie z postanowieniem dyrektywy w większości języków. Także angielska wersja językowa, która w jednym punkcie stosuje termin „nabywca” (customer), byłaby pozbawiona znaczenia, gdyby nie dotyczyła wyłącznie turystów. Ten sam wniosek nasuwa się w wyniku łącznej analizy wszystkich powiązanych przepisów (wykładnia systemowa). Wykładnia historyczna prowadzi do takiego samego wniosku, ponieważ dyrektywa VAT wyłącznie ujednoliciła „szóstą dyrektywę, nie zmieniając jej treści”. W odniesieniu do wykładni celowościowej istotne jest, że podwójne opodatkowanie biur określonych państw członkowskich nie jest dopuszczone (z wyjątkiem przypadku rozszerzającego zastosowania procedury dla biur podróży). Poszczególne państwa członkowskie nie mogą złagodzić takiego ograniczenia ustanowionego w dyrektywie bez urzędowej zmiany tekstu dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2011 r. — Republika Włoska przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-295/11)

(2011/C 232/34)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik i S. Fiorentino, Avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/167/UE z dnia 10 marca 2011 r. w sprawie upoważnienia do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie tworzenia jednolitego systemu ochrony patentowej⁽¹⁾;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Republika Włosa podnosi cztery zarzuty.

Po pierwsze, utrzymuje, iż Rada zezwoliła na procedurę wzmocnionej współpracy wykraczając poza granice przewidziane w art. 20 ust. 1 akapit pierwszy TUE, zgodnie z którym wzmocniona współpraca może zostać ustanowiona jedynie w ramach kompetencji niewyłącznych Unii. Tymczasem Unia posiada wyłączne kompetencje w zakresie tworzenia „europejskich praw własności intelektualnej”, których podstawą jest art. 118 TFUE.

Po drugie twierdzi ona, że zezwolenie na wzmocnioną współpracę w niniejszym przypadku prowadzi do przeciwnych skutków lub w każdym razie skutków niezgodnych z celami, dla których instytucja ta została ustanowiona w traktatach. W zakresie w jakim wspomniane upoważnienie jest niezgodne jeśli nie z brzmieniem to przynajmniej z duchem art. 118 TFUE narusza ono art. 326 ust. 1 TFUE stanowiący, iż wzmocniona współpraca jest podejmowana w poszanowaniu traktatów i prawa Unii.

Po trzecie Republika Włosa zarzuca, że decyzja upoważniająca została podjęta bez odpowiedniego zbadania kwestii dotyczących tzw. last resort i bez należytego uzasadnienia w tym względzie.

Wreszcie, zdaniem skarżącej decyzja upoważniająca narusza art. 326 TFUE, ponieważ narusza rynek wewnętrzny, wprowadzając przeszkody w handlu między państwami członkowskimi i dyskryminację wśród przedsiębiorstw oraz prowadząc do zakłócenia konkurencji. Ponadto wspomniana decyzja nie wzmacnia procesu integracji Unii, stojąc w ten sposób w sprzeczności z art. 20 ust. 1 akapit drugi TUE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 76, s. 53.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Varna (Bułgaria) w dniu 14 czerwca 2011 r. — Dobrudzhanska petrolna kompania AD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto”, grad Varna, pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite (Dyrektor wydziału „zażalenia i administracja wykonawcza” w Varnie przy administracji centralnej krajowej agencji skarbowej)

(Sprawa C-298/11)

(2011/C 232/35)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad Varna

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dobrudzhanska petrolna kompania AD

Strona pozwana: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto”, grad Varna, pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite (Dyrektor wydziału „zażalenia i administracja wykonawcza” w Varnie przy administracji centralnej krajowej agencji skarbowej)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 80 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy Rady 2006/112 z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w zakresie dostaw pomiędzy osobami powiązanymi, gdy świadczenie wzajemne jest niższe od wartości wolnorynkowej, wartość wolnorynkowa operacji stanowi jedynie wówczas podstawę opodatkowania, gdy dostawca lub odbiorca nie są uprawnieni do pełnego odliczenia podatku naliczonego związanego z kupnem lub wytworzeniem towarów będących przedmiotem dostawy?
- 2) Czy art. 80 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że wówczas, gdy dostawca wykonał prawo do pełnego odliczenia podatku naliczonego związanego z towarami lub usługami, będącymi przedmiotem następujących później dostaw pomiędzy osobami powiązanymi o wartości niższej od wartości wolnorynkowej, i owe prawo do odliczenia podatku naliczonego nie zostało skorygowane na podstawie art. 173–177 dyrektywy, a dostawa nie podlega zwolnieniu na podstawie art. 132, 135, 136, 371, 375, 376, 377, 378 ust. 2 lub art. 380–390 dyrektywy, państwo członkowskie nie może ustanowić środków, na podstawie których podstawę opodatkowania stanowi wartość wolnorynkowa?
- 3) Czy art. 80 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że wówczas, gdy dostawca wykonał prawo do pełnego odliczenia podatku naliczonego związanego z towarami lub usługami, będącymi przedmiotem następujących później dostaw pomiędzy osobami powiązanymi o wartości niższej od wartości wolnorynkowej, i owe prawo do odliczenia podatku naliczonego nie zostało skorygowane na podstawie art. 173–177 dyrektywy, państwo członkowskie nie może ustanowić środków, na podstawie których podstawę opodatkowania stanowi wartość wolnorynkowa?
- 4) Czy art. 80 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy 2006/112 wymienia w sposób enumeratywny przypadki tworzące przesłanki, przy spełnieniu których państwo członkowskie może ustanowić środki, na podstawie których podstawę opodatkowania w zakresie dostaw stanowi wartość wolnorynkowa?
- 5) Czy przepis prawa krajowego, taki jak art. 27 ust. 3 pkt 1 Zakon za danak varhu dobavenata stoinost (ustawy o podatku VAT) jest dopuszczalny w innych przypadkach, niż wskazane w art. 80 ust. 1 lit. a), b) i c) dyrektywy 2006/112?

- 6) Czy w przypadku takim, jak w niniejszej sprawie przepis art. 80 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy 2006/112 ma skutek bezpośredni, i czy sąd krajowy może go zastosować bezpośrednio?

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 20 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Innsbruck — Austria) — Pensionsversicherungsanstalt przeciwko Andrei Schwab

(Sprawa C-547/09) (¹)

(2011/C 232/36)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 100 z 17.4.2010.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 17 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-341/10) (¹)

(2011/C 232/37)

Język postępowania: polski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 260 z 25.9.2010.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 20 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial de Vieira do Minho — Portugalia) — Manuel Afonso Esteves przeciwko Axa — Seguros de Portugal SA

(Sprawa C-437/10) (¹)

(2011/C 232/38)

Język postępowania: portugalski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 317 z 20.11.2010.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 7 czerwca 2011 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez tribunal de première instance de Namur — Belgia) — Rémi Paquot (C-622/10), Adrien Daxhelet (C-623/10) przeciwko État belge — SPF Finances

(Sprawy połączone C-622/10 i C-623/10) (¹)

(2011/C 232/39)

Język postępowania: francuski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie spraw.

(¹) Dz.U. C 80 z 12.3.2011.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 17 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — Minister van Financiën przeciwko G. in 't Veld

(Sprawa C-110/11) (¹)

(2011/C 232/40)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 160 z 28.5.2011.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2011 r. — Oetker Nahrungsmittel przeciwko OHIM — Bonfait (Buonfatti)

(Sprawa T-471/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Buonfatti — Wcześniejszy słowny znak towarowy Beneluksu Bonfait — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 232/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Dr. August Oetker Nahrungsmittel KG (Bielefeld, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat F. Graf von Stosch)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: R. Manea, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Bonfait BV (Denekamp, Niderlandy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 października 2009 r. (sprawa R 340/2007-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Bonfait BV a Dr. August Oetker Nahrungsmittel KG.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 2 października 2009 r. (sprawa R 340/2007-4).
- 2) OHIM pokrywa koszty własne oraz koszty poniesione przez Dr. August Oetker Nahrungsmittel KG.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2011 r. — ATB Norte przeciwko OHIM — Bricocenter Italia (BRICO CENTER)

(Sprawa T-475/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego BRICO CENTER — Wcześniejsze graficzne wspólnotowe znaki towarowe ATB CENTROS DE BRICOLAGE Brico Centro i CENTROS DE BRICOLAGE Brico Centro — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 232/42)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: ATB Norte, SL (Burgos, Hiszpania) (przedstawiciele: początkowo adwokaci P. López Ronda, G. Macias Bonilla, H. Curtis-Oliver i G. Marín Raigal, następnie adwokat F. Brandolini Kujman)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: O. Montalto i G. Mannucci, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Bricocenter Italia Srl (Rozzano, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Ghidini, M. Mergati i C. Signorini)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 września 2009 r. (sprawa R 500/2008-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między ATB Norte, SL a Bricocenter Italia Srl.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 24 września 2009 r. (sprawa R 500/2008-4) w zakresie dotyczącym uwzględnienia odwołania Bricocenter Italia Srl w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą w odniesieniu do usług „reklama”, „zarządzanie w działalności handlowej” i „administrowanie działalności handlowej” objętych zgłoszeniem wspólnotowego znaku towarowego.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) ATB Norte, SL, Bricocenter Italia i OHIM pokrywają własne koszty poniesione w związku z postępowaniem przed Sądem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2011 r. — ATB Norte przeciwko OHIM — Bricocenter Italia (BRICO CENTER)(Sprawa T-476/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego BRICO CENTER — Wcześniejsze graficzne wspólnotowe znaki towarowe ATB CENTROS DE BRICOLAGE Brico Centro i CENTROS DE BRICOLAGE Brico-Centro — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 232/43)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: ATB Norte, SL (Burgos, Hiszpania) (przedstawiciele: początkowo adwokaci P. López Ronda, G. Macias Bonilla, H. Curtis-Oliver i G. Marín Raigal, następnie adwokat F. Brandolini Kujman)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: O. Montalto i G. Mannucci, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Bricocenter Italia Srl (Rozzano, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Ghidini, M. Mergati i C. Signorini)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 września 2009 r. (sprawa R 1006/2008-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między ATB Norte, SL a Bricocenter Italia Srl.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 24 września 2009 r. (sprawa R 1006/2008-4) w zakresie dotyczącym uwzględnienia odwołania Bricocenter Italia Srl w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą w odniesieniu do usług „reklama”, „zarządzanie w działalności handlowej” i „administrowanie działalności handlowej” objętych zgłoszeniem wspólnotowego znaku towarowego.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) ATB Norte, SL, Bricocenter Italia i OHIM pokrywają własne koszty poniesione w związku z postępowaniem przed Sądem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 30.1.2010.**Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2011 r. — ATB Norte przeciwko OHIM — Bricocenter Italia (BRICO CENTER)**(Sprawa T-477/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego BRICO CENTER — Wcześniejsze graficzne wspólnotowe znaki towarowe ATB CENTROS DE BRICOLAGE Brico Centro i CENTROS DE BRICOLAGE Brico-Centro — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 232/44)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: ATB Norte, SL (Burgos, Hiszpania) (przedstawiciele: początkowo adwokaci P. López Ronda, G. Macias Bonilla, H. Curtis-Oliver i G. Marín Raigal, następnie adwokat F. Brandolini Kujman)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: O. Montalto i G. Mannucci, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Bricocenter Italia Srl (Rozzano, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Ghidini, M. Mergati i C. Signorini)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 września 2009 r. (sprawa R 1008/2008-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między ATB Norte, SL a Bricocenter Italia Srl.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 24 września 2009 r. (sprawa R 1008/2008-4) w zakresie dotyczącym uwzględnienia odwołania Bricocenter Italia Srl w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą w odniesieniu do usług „reklama”, „zarządzanie w działalności handlowej” i „administrowanie działalności handlowej” objętych zgłoszeniem wspólnotowego znaku towarowego.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) ATB Norte, SL, Bricocenter Italia i OHIM pokrywają własne koszty poniesione w związku z postępowaniem przed Sądem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2011 r. — ATB Norte przeciwko OHIM — Bricocenter Italia (BRICO CENTER)(Sprawa T-478/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego BRICO CENTER — Wcześniejsze graficzne wspólnotowe znaki towarowe ATB CENTROS DE BRICOLAGE Brico Centro i CENTROS DE BRICOLAGE Brico Centro — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 232/45)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: ATB Norte, SL (Burgos, Hiszpania) (przedstawiciele: początkowo adwokaci P. López Ronda, G. Macias Bonilla, H. Curtis-Oliver i G. Marín Raigal, następnie adwokat F. Brandolini Kujman)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: O. Montalto i G. Mannucci, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Bricocenter Italia Srl (Rozzano, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Ghidini, M. Mergati i C. Signorini)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 września 2009 r. (sprawa R 1009/2008-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między ATB Norte, SL a Bricocenter Italia Srl.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 24 września 2009 r. (sprawa R 1009/2008-4) w zakresie dotyczącym uwzględnienia odwołania Bricocenter Italia Srl w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą w odniesieniu do usług „reklama”, „zarządzanie w działalności handlowej” i „administrowanie działalności handlowej” objętych zgłoszeniem wspólnotowego znaku towarowego.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) ATB Norte, SL, Bricocenter Italia i OHIM pokrywają własne koszty poniesione w związku z postępowaniem przed Sądem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 30.1.2010.**Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2011 r. — ATB Norte przeciwko OHIM — Bricocenter Italia (BRICO CENTER Garden)**(Sprawa T-479/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego BRICO CENTER Garden — Wcześniejsze graficzne wspólnotowe znaki towarowe ATB CENTROS DE BRICOLAGE Brico Centro i CENTROS DE BRICOLAGE Brico Centro — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 232/46)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: ATB Norte, SL (Burgos, Hiszpania) (przedstawiciele: początkowo adwokaci P. López Ronda, G. Macias Bonilla, H. Curtis-Oliver i G. Marín Raigal, następnie adwokat F. Brandolini Kujman)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: O. Montalto i G. Mannucci, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Bricocenter Italia Srl (Rozzano, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Ghidini, M. Mergati i C. Signorini)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 września 2009 r. (sprawa R 1044/2008-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między ATB Norte, SL a Bricocenter Italia Srl.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 24 września 2009 r. (sprawa R 1044/2008-4) w zakresie dotyczącym uwzględnienia odwołania Bricocenter Italia Srl w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą w odniesieniu do usług „reklama”, „zarządzanie w działalności handlowej” i „administrowanie działalności handlowej” objętych zgłoszeniem wspólnotowego znaku towarowego.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) ATB Norte, SL, Bricocenter Italia i OHIM pokrywają własne koszty poniesione w związku z postępowaniem przed Sądem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2011 r. — ATB Norte przeciwko OHIM — Bricocenter Italia (BRICOCENTER)(Sprawa T-480/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego BRICOCENTER — Wcześniejsze graficzne wspólnotowe znaki towarowe ATB CENTROS DE BRICOLAGE Brico Centro i CENTROS DE BRICOLAGE Brico-Centro — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 232/47)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: ATB Norte, SL (Burgos, Hiszpania) (przedstawiciele: początkowo adwokaci P. López Ronda, G. Macias Bonilla, H. Curtis-Oliver i G. Marín Raigal, następnie adwokat F. Brandolini Kujman)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: O. Montalto i G. Mannucci, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Bricocenter Italia Srl (Rozzano, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Ghidini, M. Mergati i C. Signorini)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 września 2009 r. (sprawa R 1045/2008-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między ATB Norte, SL a Bricocenter Italia Srl.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 28 września 2009 r. (sprawa R 1045/2008-4) w zakresie dotyczącym uwzględnienia odwołania Bricocenter Italia Srl w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą w odniesieniu do usług „reklama”, „zarządzanie w działalności handlowej” i „administrowanie działalności handlowej” objętych zgłoszeniem wspólnotowego znaku towarowego.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) ATB Norte, SL, Bricocenter Italia i OHIM pokrywają własne koszty poniesione w związku z postępowaniem przed Sądem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 30.1.2010.**Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2011 r. — ATB Norte przeciwko OHIM — Bricocenter Italia (maxi BRICO CENTER)**(Sprawa T-481/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego maxi BRICO CENTER — Wcześniejsze graficzne wspólnotowe znaki towarowe ATB CENTROS DE BRICOLAGE Brico Centro i CENTROS DE BRICOLAGE Brico-Centro — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 232/48)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: ATB Norte, SL (Burgos, Hiszpania) (przedstawiciele: początkowo adwokaci P. López Ronda, G. Macias Bonilla, H. Curtis-Oliver i G. Marín Raigal, następnie adwokat F. Brandolini Kujman)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: O. Montalto i G. Mannucci, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Bricocenter Italia Srl (Rozzano, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Ghidini, M. Mergati i C. Signorini)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 września 2009 r. (sprawa R 1046/2008-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między ATB Norte, SL a Bricocenter Italia Srl.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 28 września 2009 r. (sprawa R 1046/2008-4) w zakresie dotyczącym uwzględnienia odwołania Bricocenter Italia Srl w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą w odniesieniu do usług „reklama”, „zarządzanie w działalności handlowej” i „administrowanie działalności handlowej” objętych zgłoszeniem wspólnotowego znaku towarowego.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) ATB Norte, SL, Bricocenter Italia i OHIM pokrywają własne koszty poniesione w związku z postępowaniem przed Sądem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2011 r. — ATB Norte przeciwko OHIM — Bricocenter Italia (BRICO CENTER Città)

(Sprawa T-482/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego BRICO CENTER Città — Wcześniejsze graficzne wspólnotowe znaki towarowe ATB CENTROS DE BRICOLAGE Brico Centro i CENTROS DE BRICOLAGE Brico-Centro — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 232/49)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: ATB Norte, SL (Burgos, Hiszpania) (przedstawiciele: początkowo adwokaci P. López Ronda, G. Macias Bonilla, H. Curtis-Oliver i G. Marín Raigal, następnie adwokat F. Brandolini Kujman)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: O. Montalto i G. Mannucci, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Bricocenter Italia Srl (Rozzano, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Ghidini, M. Mergati i C. Signorini)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 września 2009 r. (sprawa R 1047/2008-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między ATB Norte, SL a Bricocenter Italia Srl.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 28 września 2009 r. (sprawa R 1047/2008-4) w zakresie dotyczącym uwzględnienia odwołania Bricocenter Italia Srl w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą w odniesieniu do usług „reklama”, „zarządzanie w działalności handlowej” i „administrowanie działalności handlowej” objętych zgłoszeniem wspólnotowego znaku towarowego.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) ATB Norte, SL, Bricocenter Italia i OHIM pokrywają własne koszty poniesione w związku z postępowaniem przed Sądem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2011 r. — ATB Norte przeciwko OHIM — Bricocenter Italia (Affiliato BRICO CENTER)

(Sprawa T-483/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Affiliato BRICO CENTER — Wcześniejsze graficzne wspólnotowe znaki towarowe ATB CENTROS DE BRICOLAGE Brico Centro i CENTROS DE BRICOLAGE Brico-Centro — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 232/50)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: ATB Norte, SL (Burgos, Hiszpania) (przedstawiciele: początkowo adwokaci P. López Ronda, G. Macias Bonilla, H. Curtis-Oliver i G. Marín Raigal, następnie adwokat F. Brandolini Kujman)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: O. Montalto i G. Mannucci, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Bricocenter Italia Srl (Rozzano, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Ghidini, M. Mergati i C. Signorini)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 września 2009 r. (sprawa R 1048/2008-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między ATB Norte, SL a Bricocenter Italia Srl.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 28 września 2009 r. (sprawa R 1048/2008-4) w zakresie dotyczącym uwzględnienia odwołania Bricocenter Italia Srl w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą w odniesieniu do usług „reklama”, „zarządzanie w działalności handlowej” i „administrowanie działalności handlowej” objętych zgłoszeniem wspólnotowego znaku towarowego.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) ATB Norte, SL, Bricocenter Italia i OHIM pokrywają własne koszty poniesione w związku z postępowaniem przed Sądem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2011 r. — ReValue Immobilienberatung przeciwko OHIM (ReValue)**(Sprawa T-487/09) ⁽¹⁾**

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego ReValue — Częściowa odmowa rejestracji — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009)

(2011/C 232/51)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ReValue Immobilienberatung GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo adwokaci S. Fiscoeder i M. Schork, następnie adwokat S. Fiscoeder)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: S. Hanne, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 października 2009 r. (sprawa R 531/2009-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego ReValue jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) ReValue Immobilienberatung GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 10 czerwca 2011 r. — Eurallumina przeciwko Komisji**(Sprawa T-207/07 R)**

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)

(2011/C 232/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Eurallumina SpA (Portoscuso, Włochy) (przedstawiciele: L. Martin Alegi i R. Denton, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: N. Khan i D. Grespan, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Komisji 2007/375/CE z dnia 7 lutego 2007 r. w sprawie zwolnienia z podatku akcyzowego od olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo do produkcji tlenku glinu w Gardanne, w regionie Shannon oraz na Sardynii wprowadzonego odpowiednio przez Francję, Irlandię i Włochy [C 78/2001 (ex NN 22/01), C 79/2001 (ex NN 23/01) i C 80/2001 (ex NN 26/01)] (Dz.U. L 147, s. 29), w zakresie w jakim dotyczy ona skarżącej.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Sądu z dnia 15 czerwca 2011 r. — Ax przeciwko Radzie**(Sprawa T-259/10) ⁽¹⁾**

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc finansowa Unii dla państwa członkowskiego doświadczającego poważnych trudności gospodarczych lub finansowych — Rozporządzenie ustanawiające przesłanki i procedurę przyznawania pomocy finansowej Unii — Artykuł 263 akapit czwarty TFUE — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2011/C 232/53)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Thomas Ax (Neckargemünd, Niemcy) (przedstawiciel: J. Baumann, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: T. Middleton, M. Bauer i A. De Gregorio Merino, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Smulders, J.-P. Keppenne i H. Krämer, pełnomocnicy) i Republika Łotewska (przedstawiciele: M. Borkovec i A. Nikolajeva, pełnomocnicy)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 407/2010 z dnia 11 maja 2010 r. ustanawiającego europejski mechanizm stabilizacji finansowej (Dz.U. L 118, s. 1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Thomas Ax pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Republika Łotewska i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 234 z 28.8.2010.

Odwołanie wniesione w dniu 30 marca 2011 r. przez Guido Stracka od wyroku wydanego w dniu 20 stycznia 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-132/07 Strack przeciwko Komisji

(Sprawa T-199/11 P)

(2011/C 232/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Guido Strack (Kolonia, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Tettenhorn)

Druża strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie w całości wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie F-132/07 i uwzględnienie żądań przedstawionych przez skarżącego w tamtej sprawie;
- uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 17 września 2009 r. w sprawie F-132/07, ponieważ oddala wniosek skarżącego o ogłoszenie wyroku zaocznie;
- uchylenie decyzji Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej o przydzieleniu drugiej izbie sprawy F-132/07, początkowo była przydzielona pierwszej izbie;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 23 lipca 2007 r. oraz dorozumianych decyzji uzupełniających z dnia 9 sierpnia 2007 r. i z dnia 11 września 2007 r., jak również decyzji z dnia 9 listopada 2007 r., w zakresie w jakim oddalają wnioski przedstawione przez wnoszącego odwołanie w dniu 9 kwietnia 2007 r., 11 maja 2007 r. i 11 października 2007 r. o zezwolenie na publikację dokumentów (w świetle mających zastosowanie przepisów prawnych, w szczególności art. 17, 17a, 19 i 24 regulaminu pracowniczego, w tym również przepisy dotyczące praw autorskich oraz ochrony danych) oraz na złożenie skargi na (byłych) komisarzy i urzędników Komisji;
- zasądzenie od Komisji na rzecz wnoszącego odwołanie kwoty w wysokości co najmniej 10 000 EUR tytułem odszkodowania za szkodę niematerialną, obejmującą zarówno uszczerbek na zdrowiu jak i krzywdę, jakich doznał;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania;
- ponadto, powołując się na utrwalone orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w tym zakresie, wnoszący odwołanie żąda odszkodowania w wysokości, której dokładne ustalenie pozostawia Sądowi, lecz co najmniej 2 000 EUR, z uwagi na przewlekłość postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwadzieścia zarzutów.

- Podnosi on między innymi: brak właściwości organu, który wydał zaskarżone decyzje, niezgodną z prawem odmowę ogłoszenia wyroku zaocznie, niezgodny z prawem charakter przedłużania nałożonych na Komisję terminów, niepołączenie sprawy, choć wymagały tego okoliczności, z innymi sprawami, w których toczy się postępowanie pomiędzy tymi samymi stronami, błędne przedstawienie okoliczności faktycznych w sprawozdaniu na rozprawę oraz w zaskarżonym wyroku, stronnictwo sprawozdawcy, naruszenie systemu językowego Sądu i dyskryminację wnoszącego odwołanie ze względu na język oraz brak tłumaczenia dokumentów postępowania.
- Ponadto, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej naruszył prawo i przedstawił niewystarczające uzasadnienie wyroku. Dotyczy to w szczególności wykładni i zastosowania art. 11, 17, 17a, 19, 25, oraz 90 i nast. Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, art. 6, 10 i 13 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 11, 41, 47 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2011 r. — Republika Austrii przeciwko Komisji

(Sprawa T-251/11)

(2011/C 232/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Austrii (przedstawiciel: C. Pesendorfer, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 1363 wersja ostateczna z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie pomocy państwa nr C 24/2009 udzielonej przez Austrię na podstawie ustawy o zielonej energii dla przedsiębiorstw o wysokiej energochłonności;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi 4 zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący błędnego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE — Brak pomocy państwa

Zdaniem skarżącej przewidziane w § 22 lit. c) austriackiej Ökostromgesetz (ustawy o zielonej energii, BGBl. I nr 114/2008, zwanej dalej „ÖSG”) ograniczenie kosztów dla przedsiębiorstw o wysokiej energochłonności nie stanowi pomocy państwa ze względu na brak wykorzystania „środków państwowych”.

- 2) Zarzut drugi dotyczący błędnego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE — Brak selektywności

Zdaniem skarżącej brak jest selektywności zarówno *de iure*, jak i *de facto*. Nawet gdyby założyć, że § 22 lit. c) ÖSG prowadzi do odstępstwa od systemu referencyjnego, to odstępstwo to jest uzasadnione logiką i strukturą wewnętrzną systemu wspierania zielonej energii.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący błędnego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE — Nadużycie władzy

Gdyby przewidziany środek mimo to został uznany za pomoc państwa, zdaniem skarżącej byłby objęty zakresem zastosowania wytycznych Wspólnoty dla pomocy państwa na ochronę środowiska; w każdym razie należy dokonać analogii między zgłoszoną dopłatą wyrównawczą, o której mowa w § 22 lit. c) ÖSG, a regulami kontroli ulg w odniesieniu do podatków energetycznych uregulowanych w prawie wspólnotowym zgodnie z rozdziałem 4 wytycznych; w konsekwencji dopłata wyrównawcza powinna zostać zatwierdzona na podstawie takiej analogii. Obok analogicznego zastosowania wytycznych możliwa byłaby analogia do art. 25 ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący nierównego traktowania przez Komisję Europejską sytuacji porównywalnych w świetle prawa konkurencji

Zdaniem skarżącej powstaje pytanie, dlaczego sytuacje porównywalne w świetle prawa konkurencji — tu wskazuje ona na podobieństwo pomiędzy ÖSG a niemiecką ustawą o energiach odnawialnych w szczególności w odniesieniu do skutków gospodarczych i w zakresie konkurencji — są traktowane w oczywistej odmienny sposób. Jest to niezgodne z ogólną zasadą równego traktowania.

Odwołanie wniesione w dniu 26 maja 2011 r. przez Komisję Europejską od wyroku wydanego w dniu 15 marca 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-120/07 Strack przeciwko Komisji

(Sprawa T-268/11 P)

(2011/C 232/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall oraz B. Eggers, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Guido Strack (Kolonia, Niemcy)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 15 marca 2011 r. w sprawie F-120/07 Strack przeciwko Komisji;
- obciążenie obu stron własnymi kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz kosztami niniejszego odwołania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi zasadniczo trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa Unii poprzez błędną wykładnię art. 4 załącznika V do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”)

— Po pierwsze, Sąd do spraw Służby Publicznej, naruszając prawo Unii oraz wbrew utrwalonemu orzecznictwu, dokonał wykładni art. 4 ust. 1 załącznika V do regulaminu pracowniczego w taki sposób, jak gdyby nie regulował on kwestii przeniesienia roszczeń urlopowych w przypadku długiej choroby.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa Unii poprzez błędne pod względem prawnym określenie zakresu stosowania oraz skutków art. 1 lit. e) ust. 2 regulaminu pracowniczego.

— Po drugie, Sąd do spraw Służby Publicznej, również naruszając prawo Unii i wadliwie uzasadniając, błędnie zinterpretował zakres stosowania art. 1 lit. e) ust. 2 regulaminu pracowniczego jako ogólny obowiązek instytucji do zagwarantowania pracownikom w zakresie wszystkich warunków pracy w dziedzinie bezpieczeństwa przynajmniej standardów określonych w dyrektywach uchwalonych na podstawie art. 153 TFUE. Artykuł 1 lit. e) ust. 2, który został wprowadzony w ramach reformy regulaminu pracowniczego w 2004 r., ma na celu jedynie zlikwidowanie luki w zakresie brakujących w regulaminie pracowniczym przepisów o charakterze technicznym dla zagwarantowania zdrowia i bezpieczeństwa pracowników w siedzibie instytucji (np. ochrona przeciwpożarowa, środki niebezpieczne, wentylacja, ergonomia itd.). W ten sposób regulamin pracowniczy zezwala odtąd na stosowanie minimalnych standardów określonych w dyrektywach względnie w przepisach prawa krajowego uchwalonych w ich wykonaniu. Przepis ten jednak nie może i nie powinien dotyczyć uregulowanych ostatecznie przez prawodawcę regulaminu pracowniczego warunków pracy w zakresie przenoszenia prawa do zaległego urlopu oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop. Sąd do spraw Służby Publicznej, dochodząc do takiego wniosku, nie tylko naruszył dane przepisy regulaminu pracowniczego oraz orzecznictwo Sądu, lecz także zasadę pewności prawa.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa procesowego

— Po trzecie, Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo procesowe, ponieważ zbadał z urzędu — jako pierwszy zarzut skargi — naruszenie art. 1 lit. e) ust. 2 regulaminu pracowniczego i *de facto* pozbawił mocy obowiązującej przepis regulaminu pracowniczego, mimo że nie podniesiono zarzutu niezgodności z prawem i nie umożliwiono Radzie i Parlamentowi Unii Europejskiej przystąpienia do sprawy.

**Odwołanie wniesione w dniu 25 maja 2011 r. przez VE (*)
od wyroku wydanego w dniu 15 marca 2011 r. przez Sąd do
spraw Służby Publicznej w sprawie F-28/10 VE (*)
przeciwko Komisji**

(Sprawa T-274/11 P)

(2011/C 232/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: VE (*) (przedstawiciel: adwokat L. Vogel)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylene w całości zaskarżonego wyroku wydanego w dniu 15 marca 2011 r. przez drugą izbę Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej, doręczonego listem poleconym z dnia 15 marca 2011 r., w którym oddalono skargę wnoszącego odwołanie złożoną w dniu 7 maja 2010 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania na podstawie art. 87 § 2 regulaminu postępowania, w tym kosztami niezbędnych wydatków poniesionych z racji postępowania, w szczególności zaś kosztami ustanowienia adresu, podróży i pobytu, a także honorariów adwokatów, zgodnie z art. 91 lit. b) regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego oraz przeinaczenia dowodów przedstawionych Sądowi do spraw Służby Publicznej. Wnoszący odwołanie zarzuca, po pierwsze, że Sąd do spraw Służby Publicznej niewłaściwie ocenił przedłożone dokumenty opatrzone w aktach nr 22, 23, 24, 25, orzekając w pkt 31 wyroku, że bytność wnoszącego odwołanie we Francji w latach 1999 — 2000 nie może być uznana za równoznaczną z wolą przeniesienia przez niego ośrodka interesów życiowych do kraju urodzenia, a po drugie, że w pkt 29, 31 i 33 zaskarżonego wyroku Sąd dokonał niespójnej oceny pojęcia zwykłego miejsca zamieszkania.
- Zarzut drugi dotyczący przeinaczenia dowodów przedstawionych Sądowi do spraw Służby Publicznej i braku uzasadnienia, że względu na to, że Sąd uzasadnił opóźnienie w zaprzestaniu wypłacania dodatku zagranicznego „nieporozumieniem w kwestii miejsca uzyskania przez skarżącego matury”. Wnoszący odwołanie zarzuca, że Sąd nie wziął pod uwagę dokumentu nr 15 z akt, nie

udzielił odpowiedzi na pkt 31 skargi, a tym samym poczynił oczywiście nieprawdziwe ustalenia faktyczne.

**Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2011 r. — TF1
przeciwko Komisji**

(Sprawa T-275/11)

(2011/C 232/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Télévision française 1 (TF1) (Boulogne Billancourt, Francja) (przedstawiciele: J.P. Hordies i C. Smits, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- w ramach środków organizacji postępowania zgodnie z art. 64 § 3 lit. d) regulaminu postępowania przed Sądem nakazanie przedstawienia dokumentów, którymi Komisja posłużyła się w celu stwierdzenia proporcjonalnego i przejrzystego charakteru finansowania publicznego, tzn.: sprawozdania z wykonania art. 2 i 3 dekretu odnośnie do lat obrotowych 2007 i 2008 i projektu sprawozdania przewidzianego w art. 2 za rok 2009, jak również poufnej wersji zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga ma na celu stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji 2011/140/UE z dnia 20 lipca 2010 r. stwierdzającej za zgodną ze wspólnym rynkiem pomoc państwa w formie rocznej dotacji budżetowej, którą władze francuskie zamierzają przyznać na rzecz France Télévisions.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący błędnej wykładni imperatywnego związku między nowymi podatkami przewidzianymi w ramach reformy publicznego sektora audiowizualnego a finansowaniem France Télévisions. Strona skarżąca podnosi informacje pozwalające na wyciągnięcie wniosku o istnieniu koniecznego związku między, z jednej strony, podatkiem z tytułu reklam i podatkiem od usług łączności elektronicznej a, z drugiej strony, dotacjami budżetowymi zapłaconymi France Télévisions, zarówno pod względem prawnym, biorąc pod uwagę całość odpowiednich przepisów krajowych, jak również z gospodarczego punktu widzenia, uwzględniając mechanizm obliczania kwoty pomocy, stawki podatku i jego rzeczywistego wykorzystania.

(*) Informacje usunięto lub zastąpiono w ramach ochrony danych osobowych i/lub poufności.

- 2) Zarzut drugi dotyczący ryzyka nadmiernej rekompensaty związanego z nowym mechanizmem finansowania France Télévisions. Strona skarżąca zarzuca Komisji, po pierwsze, że ze względu na okoliczność, iż nie miała dostępu do szeregu dokumentów administracyjnych, nie jest w stanie skutecznie wykonać swego prawa do wniesienia skargi i, z drugiej strony, że Komisja dokonała błędnej wykładni art. 106 ust. 2 TFUE nie uwzględniając przesłanki dotyczącej skuteczności gospodarczej w zakresie świadczenia usługi w ramach kontroli zgodności z prawem spornego środka.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący nieuwzględnienia innych uregulowań TFUE i prawa wtórnego. Strona skarżąca twierdzi po pierwsze, że podatek od usług łączności elektronicznej jest sprzeczny z art. 110 TFUE, po drugie, że sporne podatki stanowią ograniczenie w swobodnym świadczeniu usług i ograniczenie swobody przedsiębiorczości ze względu na to, że nagromadzenie szczególnych podatków od sektorów nadawania radiowego i telewizyjnego oraz telekomunikacji znacznie ogranicza nadawcom radiowym i telewizyjnym i operatorom telekomunikacyjnym możliwość wykonywania ich działalności gospodarczej we Francji i, po trzecie, iż sporny środek jest sprzeczny z dyrektywą 2002/20 z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej, ponieważ nakłada on podatek na operatorów telekomunikacyjnych, którzy nie przestrzegają warunków przewidzianych w dyrektywie.

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2011 r. — Carlotti przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-276/11)

(2011/C 232/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marie-Arlette Carlotti (Marsylia, Francja) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis, É. Marchal i D. Abreu Caldas)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie i orzeczenie,
- że decyzja biura Parlamentu Europejskiego z dnia 1 kwietnia 2009 r. dotycząca zmiany systemu uzupełniających dobrowolnych świadczeń emerytalnych dla posłów do Parlamentu Europejskiego jest niezgodna z prawem;
- że zaskarżona decyzja jest nieważna;
- że Parlament Europejski zostaje obciążony kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga zabiega o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 28 marca 2011 r. odmawiającej stronie skarżącej prawa do

uzupełniających świadczeń emerytalnych od momentu ukończenia przez nią 60 roku życia (począwszy od lutego 2012 r.), wydanej na podstawie decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 1 kwietnia 2009 r. dotyczącej zmiany systemu uzupełniających dobrowolnych świadczeń emerytalnych dla posłów do Parlamentu Europejskiego.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów dotyczących:

- naruszenia praw słusznie nabytych, przyznanych skarżącej przez akty prawne oraz zasady pewności prawa;
- naruszenia zasad równego traktowania i proporcjonalności, w zakresie, w jakim decyzja z dnia 1 kwietnia 2009 r. oraz zaskarżona decyzja dokonują podwyższenia wieku emerytalnego o trzy lata i to bez okresu przejściowego;
- naruszenia art. 29 przepisów dotyczących zwrotu kosztów i diet posłów Parlamentu Europejskiego, który stanowi, że kwestorzy i sekretarz generalny czuwają nad wykładnią i ścisłym stosowaniem tych przepisów;
- oczywistego błędu w ocenie, którym dotknięta jest decyzja biura Parlamentu Europejskiego z dnia 1 kwietnia 2009 r., zmieniająca uregulowanie stanowiące podstawę wydania zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim opiera się ona na bezzasadnej ocenie sytuacji finansowej funduszy emerytalnych;
- naruszenia dobrej wiary przy wykonywaniu umowy i nieważności klauzuli dotyczących warunków całkowicie zależnych od woli jednej ze stron.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2011 r. — T&L Sugars i Sidul Açúcares przeciwko Komisji

(Sprawa T-279/11)

(2011/C 232/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: T&L Sugars Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i Bidul Açúcares, Unipessoal Lda (Santa Iria de Azóia, Portugalia) (przedstawiciele: D. Waelbroeck, adwokat, i D. Slater, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie, że niniejsza skarga o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE lub zarzut niezgodności z prawem na podstawie art. 277 TFUE w odniesieniu do rozporządzenia nr 222/2011, rozporządzenia nr 293/2011, rozporządzenia nr 302/2001 i rozporządzenia nr 393/2011 są dopuszczalne i zasadne;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 222/2011 ustanawiającego nadzwyczajne środki w odniesieniu do udostępniania pozakwotowego cukru i izoglukozy na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty za przekroczenie kwoty krajowej w roku gospodarczym 2010/2011;

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 293/2011 ustalającego współczynnik przydziału, odrzucającego dalsze wnioski i zamykającego okres składania wniosków w odniesieniu do dostępnych ilości pozakwotowego cukru do sprzedania na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty za przekroczenie kwoty krajowej;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 302/2011 otwierającego pozakwotowy kontyngent taryfowy na przywóz pewnej ilości cukru w roku gospodarczym 2010/2011;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 393/2011 ustalającego współczynnik przydziału dotyczący wydawania pozwoleń na przywóz, o które złożono wnioski od dnia 1 do dnia 7 kwietnia 2011 r. w odniesieniu do produktów cukrowniczych w ramach niektórych kontyngentów taryfowych, oraz zawieszające składanie wniosków o takie pozwolenia;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie, że zarzut nielegalności w odniesieniu do art. 186 lit. a) i art. 187 rozporządzenia 1234/2007 jest dopuszczalny i zasadny oraz stwierdzenie, że przepisy te są niezgodne z prawem, a także stwierdzenie nieważności spornych rozporządzeń, które bezpośrednio bądź pośrednio opierają się na tych przepisach;
- zobowiązanie UE reprezentowanej przez Komisję do naprawy wszelkich szkód poniesionych przez skarżące w wyniku naruszenia przez Komisję jej zobowiązań prawnych oraz ustalenie wysokości odszkodowania za szkodę poniesioną przez skarżące w okresie od 1 października 2009 r. do 31 marca 2011 r. na kwotę 35 485 746 EUR powiększoną o wysokość wszelkich dalszych strat poniesionych przez skarżące po tej dacie lub wszelkie inne kwoty odzwierciedlające szkodę, jaka została lub zostanie poniesiona przez skarżące, jeśli zostanie to przez nie wykazane w trakcie niniejszego postępowania, w szczególności przy uwzględnieniu w należyty sposób szkód przyszłych;
- zasądzenie odsetek — według stopy ustalonej wcześniej przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowych powiększonej o dwa punkty procentowe lub według innej właściwej stopy określonej przez Trybunał — od kwoty należnej od daty wydania wyroku Trybunału do dnia zapłaty;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami i wydatkami związanymi z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia rozporządzenia nr 1234/2007⁽¹⁾ i braku właściwej podstawy prawnej. Zaskarżone rozporządzenie narusza rozporządzenie nr 1234/2007 w ten sposób, że faktycznie zwiększa kwoty produkcyjne przyznane producentom krajowym. Według skarżących Komisja nie posiada takich uprawnień i upoważniona jest wyraźnie do obniżania kwot produkcyjnych. Tymczasem dla osiągnięcia równoważnego skutku i wbrew

ciążącemu na Komisji zobowiązaniu prawnemu do nałożenia opłaty za przekroczenie kwoty krajowej na odstraszałym poziomie, w rozporządzeniu nr 222/2011 bezprawnie ustalono opłatę za przekroczenie kwoty krajowej dla cukru pozakwotowego na kwotę 0 EUR. Co więcej, zmierzając do skorygowania zakłóceń rynku spowodowanych niedostatecznym importem, w rozporządzeniach nr 222/2011 i 302/2007 zignorowano pierwszeństwo przyznane na mocy rozporządzenia nr 1234/2007 środkom importowym oraz rafineriom przemysłowym.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji. Skarżące podnoszą, że pomimo tego, że cukier trzcinowy i cukier z buraków mają identyczny skład chemiczny, zaskarżone rozporządzenia faworyzują producentów krajowych względem rafinerii importujących.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności. Zaskarżone rozporządzenia mają na celu rozwiązanie problemu niedoboru powstałego na rynku cukrowym UE, spowodowanego przez deficyt surowego cukru trzcinowego pochodzącego z importu. Jednakże zamiast rozwiązać ten problem poprzez dopuszczenie koniecznego importu surowego cukru trzcinowego, w rozporządzeniach tych zwiększono możliwości produkcyjne krajowych producentów cukru. W rezultacie zaskarżone rozporządzenia są oczywiście niewłaściwe i nieproporcjonalne.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań. Według skarżących Komisja wielokrotnie zapewniała, że nie zwiększy kwoty produkcyjnej i utrzyma równowagę pomiędzy uczestnikami rynku. Jednakże zaskarżone rozporządzenia wyraźnie zmierzają do uprzywilejowania producentów krajowych kosztem rafinerii importujących.
- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasad staranności, sumienności i dobrej administracji. Skarżące podnoszą, że Komisja najpierw nie podjęła żadnych działań, pomimo powtarzanych ostrzeżeń o zakłóceniach rynku, następnie zastosowała środki oczywiście niewłaściwe do usunięcia tych zakłóceń, a czyniąc to naruszyła ustanowioną przez Radę równowagę pomiędzy poszczególnymi uczestnikami rynku.

Skarżące wskazują podnosząc powyższe podstawy stwierdzenia nieważności także w odniesieniu do rozporządzenia nr 222/2011 i rozporządzenia nr 302/2011, jako zarzut nielegalności na podstawie art. 277 TFUE. Tytułem żądania ewentualnego skarżące podnoszą również zarzut nielegalności na podstawie art. 277 TFUE wobec art. 186a i art. 187 rozporządzenia nr 1234/2007, na którym oparte są zaskarżone rozporządzenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) (Dz.U. Dz 299, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2011 r. — Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones przeciwko OHIM — MIP Metro (METROINVEST)

(Sprawa T-284/11)

(2011/C 232/61)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones, SL (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Carbonell Callicó)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG (Düsseldorf, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 17 marca 2011 r. w sprawie R 954/2010-1 i uwzględnienie zgłoszenia słownego wspólnotowego znaku towarowego „METROINVEST”;
- pomocniczo i jedynie w przypadku gdy poprzednie żądanie zostanie oddalone, stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 17 marca 2011 r. w sprawie R 954/2010-1; oraz
- obciążenie strony pozwanej i MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „METROINVEST” dla usług z klasy 36 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 7112113

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzny znak towarowy „METRO” w kolorach niebieskim i żółtym dla gamy towarów i usług z klas 1- 45 zarejestrowany w

Niemczech pod nr 30348717; graficzny znak towarowy „METRO” w kolorze żółtym zgłoszony do rejestracji jako wspólnotowy znak towarowy pod nr 779116 dla gamy towarów i usług z klas 1- 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 6 i 14 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawnych wolności dotyczących prawa do rzetelnego procesu sądowego i zakazu dyskryminacji oraz zasady równości traktowania, która jest ogólną zasadą prawa Unii. Naruszenie przez Izłą Odwoławczą art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, ze względu na brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych.

Odwołanie wniesione w dniu 6 czerwca 2011 r. przez Luigię Marcuccio od postanowienia wydanego w dniu 16 marca 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-21/10 Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa T-286/11 P)

(2011/C 232/62)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druża strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia oraz tytułem żądania głównego;
- uwzględnienie wszystkich żądań przedstawionych w pierwszej instancji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji;

tytułem żądania pomocniczego:

- odesłanie sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej aby w odmiennym składzie wydał ponowne rozstrzygnięcie w przedmiocie wszystkich żądań przedstawionych przez wnoszącego odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi 2 zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący całkowitego braku uzasadnienia w przedmiocie żądania odszkodowawczego
 - w tym względzie podniesiono dokonanie nienależytej interpretacji okoliczności faktycznych oraz dokonanie nieracjonalnej interpretacji i nieracjonalne zastosowanie przepisów prawa dotyczących odpowiedzialności odszkodowawczej instytucji UE a także pojęcia obowiązku uzasadnienia spoczywającego na wszystkich instytucjach UE, w tym sądach Unii Europejskiej i pojęcia bezprawnego zachowania instytucji UE.
- 2) Zarzut drugi dotyczący niezgodności z prawem rozstrzygnięcia sądu rozpatrującego sprawę w pierwszej instancji w przedmiocie kosztów postępowania
 - w tym względzie podniesiono w szczególności, że obciążenie strony procesowej kosztami postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej na podstawie art. 94 regulaminu postępowania może nastąpić wyłącznie w oparciu o okoliczności bezpośrednio związane z daną sprawą a nie o domniemane zachowanie tejże strony w innych sprawach.

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2011 r. — Portovesme przeciwko Komisji

(Sprawa T-291/11)

(2011/C 232/63)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Portovesme Srl (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: F. Ciulli, G. Dore, M. Liberati i A. Vinci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- 1) stwierdzenie na podstawie art. 267 TFUE niezgodności z prawem decyzji Komisji z dnia 23 lutego 2011 r. w sprawie pomocy państwa nr C 38/B/2004 (ex NN 58/2004) i C 13/2006 (ex NN N587/2005) przyznanej przez Włochy między innymi na rzecz skarżącej i w konsekwencji stwierdzenie jej nieważności w całości lub w części, która zostanie uznana za uzasadnioną;
- 2) tytułem ewentualnym i jedynie przy założeniu, że żądanie wskazane w pkt 1) nie zostanie uwzględnione — stwierdzenie i orzeczenie, iż decyzja jest niezgodna z prawem w zakresie przepisu nakazującego zwrot pomocy ze względu na niezgodność z ogólną zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań;
- 3) obciążenie pozwanej całością kosztów oraz zastrzeżenie na rzecz skarżącej możliwości wniesienia odrębnej skargi odszkodowawczej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 11 zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady pewności prawa i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz art. 4, 7, 10 i 4 rozporządzenia 659/1999 (!).

Argumenty podniesione na poparcie zarzutu: decyzja została wydana prawie sześć i pół roku po wszczęciu procedury formalnego dochodzenia.

- 2) Zarzut drugi dotyczący błędnego lub niepełnego odtworzenia właściwych ram i prawnych i będącego tego konsekwencją naruszenia obowiązku staranności i bezstronności

Argumenty podniesione na poparcie zarzutu: decyzja stwierdzająca niezgodność opiera się na odtworzeniu okoliczności faktycznych i prawnych zawierającej luki i błędy, czego konsekwencją jest naruszenie zasad staranności i bezstronności, według których powinna była działać Komisja.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący nieuzasadnionego odmiennego traktowania Portovesme i Alcoa Trasformazioni.

Argumenty podniesione na poparcie zarzutu: w innej decyzji dotyczącej innej spółki Komisja uznała za zgodny z prawem ten sam system, który obecnie uważa za niezgodny ze wspólnym rynkiem w przypadku skarżącej, czego konsekwencją jest nieuzasadnione odmienne traktowanie dwóch spółek.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący istnienia pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

Argumenty podniesione na poparcie zarzutu: przyznając skarżącej preferencyjną taryfę państwo włoskie działało w celu usunięcia nieuzasadnionej niekorzystnej sytuacji oraz w celu zmniejszenia nadmiernych kosztów zużycia energii elektrycznej wynikających z niewystarczających połączeń sieci na obszarze wysp z siecią krajową. W konsekwencji nie były spełnione przesłanki korzyści gospodarczej i selektywnego charakteru środka. Ponadto interwencja Cassa Conguaglio [funduszu wyrównawczego dla sektora energetycznego] stanowiła jedynie ewentualność z uwagi na co omawianego środka nie można było zakwalifikować jako należącego do zasobów państwowych. Wreszcie ten sam środek nie mógł mieć żadnego wpływu na handel pomiędzy państwami członkowskimi, ponieważ na rynku cynku nie istnieje wewnątrzwspólnotowa wymiana handlowa.

- 5) Zarzut piąty dotyczący błędnych założeń leżących u podstaw zaskarżonej decyzji.

Argumenty podniesione na poparcie zarzutu: decyzja opiera się na błędnym założeniu zgodnie z którym pomoc wywołała nierównowagę na rynku energii podczas gdy rynkiem, którego dotyczy system jest rynek produkcji metali ciężkich.

- 6) Zarzut szósty dotyczący zakwalifikowania jako nowa pomoc lub pomoc istniejąca

Argumenty podniesione na poparcie zarzutu: omawiana ulga powinna zostać zakwalifikowana jako pomoc istniejąca już uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem we wcześniejszej decyzji Komisji.

- 7) Zarzut siódmy dotyczący zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem.

Argumenty podniesione na poparcie zarzutu: Komisja nie wzięła pod uwagę, iż omawiany środek przyczynił się do zagwarantowania trwałego wzrostu zatrudnienia na obszarze, którego dotyczyła pomoc.

- 8) Zarzut ósmy dotyczący naruszenia art. 2, 3, 5, 12 WE i niezastosowania zasad równości i proporcjonalności w działaniach instytucji wspólnotowych.

Argumenty podniesione na poparcie zarzutu: w zaskarżonej decyzji niezgodnie z prawem odrzucono system pomocy zmierzający do usunięcia sytuacji poważnej dyskryminacji utrzymującej się pomiędzy z jednej strony włoskimi przedsiębiorstwami produkującymi metale ciężkie a z drugiej przedsiębiorstwami europejskimi.

- 9) Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia art. 174 TFUE i załącznika D i deklaracji nr 30 w sprawie regionów wyspiarskich.

Argumenty podniesione na poparcie zarzutu: Komisja nie uwzględniła strukturalnego i rynkowego deficytu wynikającego z wyspiarskiego charakteru.

- 10) Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia postanowień proceduralnych (art. 107 ust. 3 lit. a), b) i c) TFUE) i błędnego zastosowania „wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej z 1998 r.” oraz niezastosowania „wytycznych 2007-2013”.

Argumenty podniesione na poparcie zarzutu: Komisja nie zastosowała się do obowiązku należytego sprawdzenia zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem.

- 11) Zarzut jedenasty dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Argumenty podniesione na poparcie zarzutu: Komisja nie wzięła pod uwagę, że system, który rozciągnięto na skarżącą został już uznany za zgodny ze wspólnym rynkiem we wcześniejszej decyzji oraz że w odniesieniu do tego systemu nie wyrażono żadnych wątpliwości w okresie piętnastu lat, jakie upłynęły od tej decyzji, w konsekwencji czego okoliczność ta ma znaczenie dla uzasadnionych oczekiwań skarżącej.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) NR 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2011 r. — European Dynamics Luxembourg i in. przeciwko OHIM

(Sprawa T-299/11)

(2011/C 232/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Dynamics Luxembourg SA (Ettelbrück, Luksemburg), Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) i European Dynamics Belgium SA (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci N. Korogiannakis i M. Dermitzakis)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji OHIM o wyborze strony skarżącej, w następstwie oferty złożonej w przetargu nr AO/021/10 na „usługi zewnętrzne na potrzeby zarządzania programem i projektem oraz doradztwa technicznego w dziedzinie technologii informatycznych (PMTIC)”, jako trzeciego kontrahenta w kaskadowej kolejności udzielania zamówień, dostarczonej stronie skarżącej pismem z dnia 28 marca 2011, i wszystkich powiązanych z nią decyzji OHIM, w tym decyzji o przyznaniu zamówienia na wspomniane usługi pierwszemu i drugiemu kontrahentowi w kaskadowej kolejności udzielania zamówień;
- zasądzenie od OHIM na rzecz strony skarżącej odszkodowania za szkodę poniesioną w związku ze wspomnianym postępowaniem przetargowym w wysokości 6 500 000 EUR;
- dodatkowo zasądzenie od OHIM na rzecz strony skarżącej odszkodowania z tytułu utraconych korzyści i zadośćuczynienia za podważenie jej reputacji i wiarygodności w wysokości 6 500 000 EUR;
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w związku z niniejszym postępowaniem, nawet w przypadku oddalenia skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 100 ust. 2 rozporządzenia nr 1605/2002 (¹). Strona skarżąca podnosi w szczególności naruszenie obowiązku uzasadnienia przez odmowę przedstawienia stronie skarżącej podstaw podjęcia decyzji lub wyjaśnień i kwestionuje nieujawnienie właściwych informacji dotyczących oferentów, którzy wygrali przetarg.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia warunków określonych w specyfikacji przez uwzględnienie przy ocenie wymogów niewskazanych w owej specyfikacji.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący oczywistych błędów w ocenie oraz niejasnych i niczym niepopartych komentarzy komisji dokonującej oceny.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący dyskryminacyjnego traktowania oferentów, niedochowania kryteriów wykluczenia w stosunku do oferentów, którzy wygrali przetarg, naruszenia art. 93 ust. 1 lit. f), art. 94 i 96 rozporządzenia nr 1605/2002 i art. 133a i 134b rozporządzenia nr 2342/2002⁽²⁾, jak również naruszenia zasady dobrej administracji. Zdaniem strony skarżącej drugiego z oferentów, którzy wygrali przetarg, należało wykluczyć.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, s. 1)

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 8 czerwca 2011 r. —
Italmobiliare SpA przeciwko Komisji**

(Sprawa T-305/11)

(2011/C 232/65)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Italmobiliare SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: M. Siragusa, F. Moretti, L. Nascimbene, G. Rizza i M. Piergiovanni, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości lub w części;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy oparty na błędnym oznaczeniu adresata zaskarżonej decyzji, z naruszeniem art. 18 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 z uwagi na fakt, że adresatem wskazanej decyzji jest spółka Italmobiliare, będąca holdingiem wyłącznie finansowym, nieposiadającym ponadto całego kapitału, a nie Italcementi, która pełni rolę holdingu operacyjnego w grupie. Komisja naruszyła również zasady kontradyktoryjności i ochrony uzasadnionych oczekiwań, gdyż wskazała skarżącą jako adresata zaskarżonej decyzji, podczas gdy skarżąca pozostawała całkowicie poza ramami prowadzonego dotychczas dochodzenia. Skarżąca powołuje

się wreszcie na naruszenie zasady niedyskryminacji, gdyż spółka Italmobiliare jest jedynym holdingiem wyłącznie finansowym, którego dotyczy postępowanie.

- 2) Zarzut drugi oparty na naruszeniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 z uwagi na fakt, że Komisja wszczęła postępowanie dochodzeniowe i przyjęła wiążący akt nie będąc do tego uprawnioną.
- 3) Zarzut trzeci oparty na naruszeniu zasady proporcjonalności. Po pierwsze, podjęte środki nie są odpowiednie do osiągnięcia zamierzonych celów, gdyż Komisja powołała się na art. 18 rozporządzenia nr 1/2003 w ramach dochodzenia, które nie jest oparte na szczególnych przesłankach i którego przedmiot nie jest określony, w celu uzyskania informacji, które powinna była uzyskać w ramach dochodzenia obejmującego dany sektor gospodarki, zgodnie z art. 17 rozporządzenia nr 1/2003. Ponadto, zaskarżona decyzja nie zrównoważyła w odpowiedni sposób potrzeb dochodzenia i szkody wyrządzonej zainteresowanym jednostkom, w zakresie w jakim Komisja nałożyła na skarżącą, bez podania uzasadnienia, nieproporcjonalny i irracjonalny obowiązek uzyskania, opracowania i przekazania informacji.
- 4) Zarzut czwarty oparty na obowiązku uzasadnienia, który wynika z art. 296 TFUE. Komisja w zaskarżonej decyzji nie podała powodów uzasadniających zastosowanie przez nią szczególnego instrumentu prawnego jakim jest decyzja przyjęta na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003. Brak uzasadnienia zaskarżonego aktu odnosi się również do przedmiotu i celu żądania informacji jak też koniecznego charakteru żądanych informacji dla potrzeb prowadzonego dochodzenia. Naruszenie obowiązku uzasadnienia stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych w rozumieniu art. 263 TFUE i narusza prawo skarżącej do obrony.
- 5) Zarzut piąty dotyczący niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji z uwagi na naruszenie zasady kontradyktoryjności. Kilkudniowy termin przyznany przez Komisję na przedstawienie uwag co do kwestionariusza załączonego do komunikatu z dnia 4 listopada był w oczywisty sposób niewystarczający, aby możliwe było skuteczne skorzystanie z prawa do bycia wysłuchanym. Ponadto, treść komunikatu z dnia 4 listopada różni się w pewnym stopniu od treści zaskarżonej decyzji. Wynika z tego, że Komisja uniemożliwiła skarżącej obronę w odniesieniu do różnych kwestii, które zostały następnie zawarte w ostatecznym akcie. Ponadto Komisja w wielu aspektach pominęła uwagi. Początkowa kontradyktoryjność została następnie zniweczona, wpływając niekorzystnie na możliwą obronę i sytuację skarżącej w postępowaniu.
- 6) Zarzut szósty oparty na naruszeniu zasady dobrej administracji, które wynika z i) braku koordynacji między różnymi, przekazywanymi kolejno kwestionariuszami, co do których zmieniano numerację, treść, metody i które były uzupełniane; ii) z istotnego przedłużenia dochodzenia, wykraczającego poza racjonalne granice, a także iii) sposobu prowadzenia przez komisję postępowania.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 12 maja 2011 r. — Missir Mamachi di Lusignano przeciwko Komisji

(Sprawa F-50/09) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Skarga o odszkodowanie i zadośćuczynienie — Zasada zgodności pomiędzy wnioskiem, zażaleniem i skargą w sprawach odszkodowawczych — Postępowanie kontradiktoryjne — Wykorzystanie przed sądem poufnego dokumentu oznaczonego klauzulą „Zastrzeżone UE” — odpowiedzialność pozaumowna instytucji — Odpowiedzialność za niezgodne prawem działanie — Związek przyczynowy — Wielość przyczyn powstania szkody — Spowodowanie przez osobę trzecią — Odpowiedzialność niezależna od winy — Obowiązek wspomagania — Ciężący na instytucji obowiązek zapewnienia ochrony personelowi — Zabójstwo urzędnika i jego małżonki przez osobę trzecią — Utrata szansy na przeżycie)

(2011/C 232/66)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Missir Mamachi di Lusignano (Kerkhove-Avelgem, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci F. Di Gianni, R. Antonini i N. Silona)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Pignataro, B. Eggers i D. Martin, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie nakazania stronie pozwanej zapłaty kwoty pieniężnej tytułem naprawienia szkody i krzywdy poniesionej przez skarżącego w następstwie zabójstwa jego syna, byłego urzędnika.

Sentencja wyroku

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Fragmenty dokumentu z 2006 r. w sprawie norm i kryteriów bezpieczeństwa, które zostały przekazane przez Komisję Europejską Sądowi w toku postępowania, zostają niezwłocznie zwrócone Komisji Europejskiej poufną przesyłką oznaczoną klauzulą „zastrzeżone UE”.

3) Komisja Europejska pokrywa całość kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 167 z 18.7.2009, s. 27.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 7 czerwca 2011 r. — Larue i Seigneur przeciwko EBC

(Sprawa F-84/09) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Personel EBC — Wynagrodzenie — Ogólna waloryzacja wynagrodzeń — Naruszenie sposobu obliczania)

(2011/C 232/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Emmanuel Larue i Olivier Seigneur (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: G. Nuvoli i N. Urban, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata B. Wägenbaura)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności informacji o wynagrodzeniu za styczeń 2009 r.

Sentencja wyroku

1) Stwierdza się nieważność informacji o wynagrodzeniu E. Larue i O. Seigneura za styczeń 2009 r.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Europejski Bank Centralny pokrywa wszystkie koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 312 z 19.12.2009, s. 44.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 25 maja 2011 r. — Bombín Bombín przeciwko Komisji

(Sprawa F-22/10) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Urlop z przyczyn osobistych — Urlop roczny — Przeniesienie urlopu na następny rok — Urzędnik, który zakończył swoją służbę — Ekwiwalent pieniężny)

(2011/C 232/68)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Luis María Bombín Bombín (Rzym, Włochy) (przedstawiciel: adwokat R. Pardo Pedernera)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Martin i J. Baquero Cruz, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji odmawiającej skarżącemu wypłaty, w związku z przejściem na emeryturę, ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop w wymiarze przekraczającym 12 dni

Sentencja wyroku

- 1) Skarga M. Bombín Bombín zostaje oddalona.
- 2) M. Bombín Bombín zostaje obciążona całością kosztów.

(¹) Dz.U. C 148 z 5.6.2010, s. 54

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 28 czerwca 2011 r. — De Nicola przeciwko Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu

(Sprawa F-49/10) (¹)

(Służba publiczna — Personel Europejskiego Banku Inwestycyjnego — Ubezpieczenie zdrowotne — Odmowa pokrycia kosztów medycznych — Wniosek o wyznaczenie niezależnego lekarza — Rozsądny termin)

(2011/C 232/69)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Carlo De Nicola (Strassen, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat L. Isola)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciel: T. Gilliams i F. Martin, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Dal Ferrę)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności odmownej decyzji strony pozwanej w przedmiocie zwrotu kosztów medycznych terapii laserowej.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 221 z 14.8.2010, s. 61.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 28 czerwca 2011 r. — AS przeciwko Komisji

(Sprawa F-55/10) (¹)

(Służba publiczna — Urzędnicy — Ogłoszenie o naborze na stanowisko — Odrzucenie kandydatury — Interes prawny — Brak możliwości oddzielenia decyzji o odrzuceniu kandydatury od decyzji w sprawie mianowania — Brak — Rozróżnienie między urzędnikami należącymi do tej samej grupy funkcyjnej posiadającymi tę samą grupę zaszeregowania o różnych przebiegach kariery zawodowej — Zgodność pomiędzy grupą zaszeregowania a stanowiskiem)

(2011/C 232/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: AS (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat N. Lhoëst)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i B. Eggers, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o odmowie uwzględnienia kandydatury skarżącej na stanowisko asystentki bibliotecznej i nakazanie Komisji zapłaty kwoty pieniężnej tytułem naprawienia szkody i zadośćuczynienia za krzywdę.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji z dnia 30 września 2009 r., na mocy której kandydatura AS została odrzucona.
- 2) Komisja Europejska zapłaci kwotę 3 000 EUR na rzecz AS.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz trzy czwarte kosztów poniesionych przez AS.
- 5) AS pokrywa jedną czwartą swoich kosztów.

(¹) Dz.U. C 246 z 11.9.2010, s. 43.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 7 czerwca 2011 r. — Mantzouratos przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-64/10) (¹)

(Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za 2009 r. — Decyzja o nieawansowaniu — Dopuszczalność zarzutu niezgodności z prawem — Porównanie osiągnięć — Oczywisty błąd w ocenie)

(2011/C 232/71)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Andreas Mantzouratos (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.N. Louis i É. Marchal)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: V. Montebello-Demogeot i K. Zejdová, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego o nieawansowaniu skarżącego do grupy zaszergowania AD 13 w ramach postępowania w sprawie awansu za 2009 r. oraz decyzji o awansowaniu do tej grupy urzędników posiadających mniejszą od skarżącego liczbę punktów za osiągnięcia

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 274 z 9.10.2010, s. 33.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 12 maja 2011 r. — AQ przeciwko Komisji

(Sprawa F-66/10) (¹)

(Służba publiczna — Urzędnicy — Sprawozdanie z oceny — Postępowanie w sprawie oceny za 2009 r. — Niższa grupa zaszergowania oceniającego niż podlegającego ocenie — Ocena wyników w pracy za część właściwego okresu — Brak wyznaczenia celów dla ocenianego urzędnika)

(2011/C 232/72)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: AQ (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat L. Massaux)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i G. Berscheid, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności sprawozdania z oceny za okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2008 r. w zakresie w jakim skarżący został zaklasyfikowany w trzeciej (III) grupie wyników w pracy i zostały mu przyznane 2 punkty awansu.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność sprawozdania z oceny AQ sporządzonego w ramach postępowania w sprawie oceny i awansów za 2009 r. a także decyzji o przyznaniu mu 2 punktów awansu w ramach tego postępowania.
- 2) Komisja Europejska zapłaci kwotę 2 000 EUR na rzecz AQ.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Komisja Europejska zostaje obciążona całością kosztów postępowania.

(¹) Dz.U. C 288 z 23.10.2010, s. 74.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 28 czerwca 2011 r. — Mora Carrasco i in. przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-128/10) (¹)

(Służba publiczna — Urzędnicy — Przeniesienie do innej instytucji w trakcie roku, za który w postępowaniu w sprawie awansu urzędnik otrzymałby awans w swojej pierwotnej instytucji — Instytucja właściwa do wydania decyzji o awansowaniu przeniesionego urzędnika)

(2011/C 232/73)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Aurora Mora Carrasco i in. (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i É. Marchal)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: O. Caisou-Rousseau i J. F. de Wachter, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji o nieawansowaniu skarżących w postępowaniu w sprawie awansu za 2009 r.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Parlament Europejski pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez skarżących.

(¹) Dz.U. C 63 z 26.2.2011, s. 35.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 25 maja 2011 r. — Meierhofer przeciwko Komisji

(Sprawa F-74/07 RENV) (¹)

(Służba publiczna — Nabór — Konkurs otwarty — Niezдание przez kandydata egzaminu ustnego — Obowiązek uzasadnienia — Zasady rządzące pracami komisji konkursowej)

(2011/C 232/74)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Stefan Meierhofer (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H.G. Schiessl)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i B. Eggers, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej konkursu EPSO AD/26/05 z dnia 10 maja 2007 r. o niewpiśnięciu skarżącego na listę rezerwy kadrowej tego konkursu ze względu na niedostateczną liczbę punktów uzyskanych z egzaminu ustnego.

Sentencja postanowienia

- 1) Umarza się postępowanie w przedmiocie skargi S. Meierhofer w zakresie, w jakim kwestionuje on niewystarczające uzasadnienie decyzji z dnia 19 czerwca 2007 r.
- 2) W pozostałym zakresie skarga S. Meierhofer zostaje odrzucona w części jako oczywiście bezzasadna, a w części jako oczywiście niedopuszczalna.
- 3) Komisja Europejska pokrywa dwie trzecie kosztów poniesionych przez skarżącego w ramach pierwszego postępowania przed Sądem, jak również własne koszty związane z pierwszym postępowaniem przed Sądem, z postępowaniem przed Sądem Unii Europejskiej oraz z obecnym postępowaniem.
- 4) Skarżący pokrywa jedną trzecią własnych kosztów związanych z pierwszym postępowaniem przed Sądem, jak również całość swoich kosztów związanych z postępowaniem przed Sądem Unii Europejskiej oraz z obecnym postępowaniem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 22.9.2007, s. 21.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 22 czerwca 2011 r. — Lebedef przeciwko Komisji

(Sprawa F-33/10) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Postępowanie w sprawie oceny za 2005 r. — Sprawozdanie z oceny — Ogólne przepisy wykonawcze dla art. 43 regulaminu pracowniczego — Sprawozdanie sporządzone w następstwie wyroku wydanego w sprawie F-36/07 — Oczywiście niedopuszczalność)

(2011/C 232/75)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Giorgio Lebedef (Senningerberg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat F. Frabetti)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i G. Berscheid, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności sprawozdania z oceny skarżącego za okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r. w takim kształcie w jakim został on sporządzony po stwierdzeniu jego nieważności w wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej w sprawie F-36/07.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Giorgio Lebedef zostaje obciążony całością kosztów postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 31.7.2010, s. 53.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 30 czerwca 2011 r. — Van Asbroeck przeciwko Komisji

(Sprawa F-88/10) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Decyzja o tymczasowym zaszeregowaniu do grupy — Wniosek o ponowne zbadanie — Nowa ważna okoliczność faktyczna — Brak — Skarga oczywiście niedopuszczalna)

(2011/C 232/76)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marc Van Asbroeck (Dilbeek, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues, A. Blot i C. Bernard-Glanz)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo G. Berscheid i D. Martin, pełnomocnicy, następnie J. Currall i G. Berscheid, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji oddalającej wniosek skarżącego o częściowe uchylenie decyzji Komisji z dnia 22 października 2008 r. dotyczącej wprowadzenia rekompensaty na rzecz urzędników, którzy zmienili kategorię przed dniem 1 maja 2004 r., o zmianę jego zaklasyfikowania ze skutkiem wstecznym od dnia 1 maja 2004 r. do grupy zaszeregowania D*4/8 oraz o odtworzenie ścieżki jego kariery z uwzględnieniem awansów, corocznych waloryzacji i przeniesień na wyższy stopień dotyczących go od tego czasu.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Marc Van Asbroeck pokrywa całość kosztów postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 317 z dnia 20.11.2010, s. 50.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 29 czerwca 2011 r. — Schuerewegen przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-125/10) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Środek usunięcia z miejsca pracy — Pozbawienie karty dostępu do miejsca pracy — Pozbawienie prawa dostępu do systemu informatycznego — Upřednie zażalenie — Przesłanie drogą elektroniczną — Faktyczne powzięcie wiedzy przez administrację — Przekroczenie terminu — Oczywiście niedopuszczalność)

(2011/C 232/77)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Daniel Schuerewegen (Marienthal, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci P. Nelissen Grade i G. Leblanc)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: O. Caisou-Rousseau i E. Despotopoulou, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji organu powołującego, na mocy której skarżący został usunięty ze swojego miejsca pracy i pozbawiony swojej karty dostępu do miejsca pracy oraz aktów wydanych w następstwie tej decyzji, jak również żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) M. Schuerewegen zostaje obciążony całością kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 30 z 29.1.2011, s. 68

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 20 maja 2011 r. — Florentiny przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-90/10) ⁽¹⁾

(2011/C 232/78)

Język postępowania: francuski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy w następstwie zawarcia ugody.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 19.2.2011, s. 36

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 25 maja 2011 r. — AL przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-93/10) ⁽¹⁾

(2011/C 232/79)

Język postępowania: francuski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy w następstwie zawarcia ugody.

⁽¹⁾ Dz.U. C 328 z 4.12.2010, s. 61

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 27 kwietnia 2011 r. — AR przeciwko Komisji

(Sprawa F-120/10) ⁽¹⁾

(2011/C 232/80)

Język postępowania: francuski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 72 z 5.3.2011, s. 35.

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL